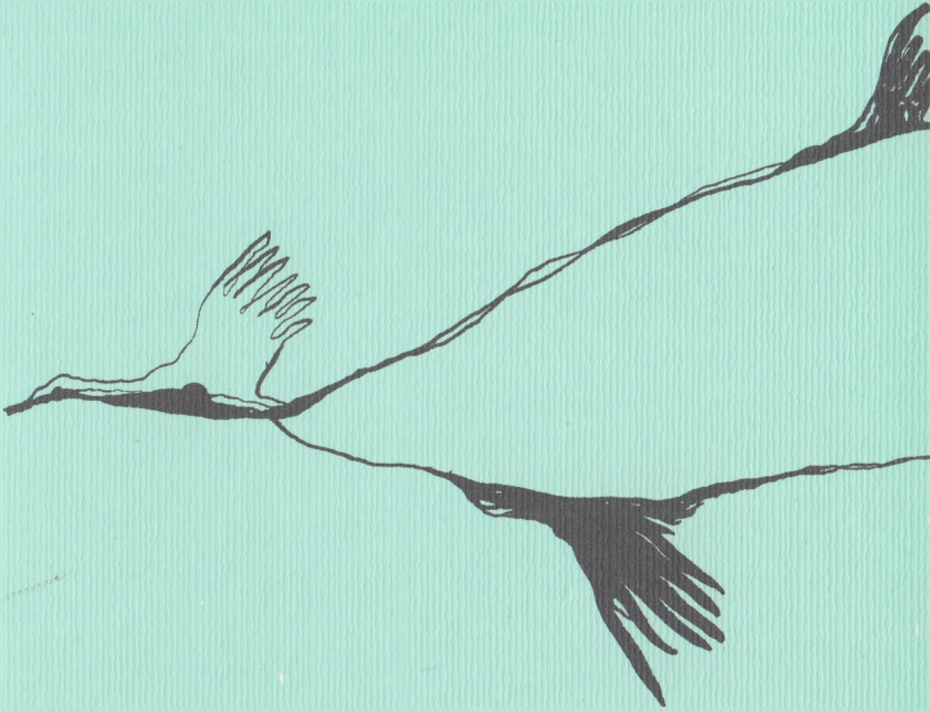

bütün şiirleri-2 ŞÜKRÜ ERBAŞ

Ve aşk bizi doğuran annemizdir. / Ve şiir tek kalemizdir bizim.
/ Her şey bu dünyada olur. / Ve bir gün mezarlarda yalnız yatarız.

4. BASIM

Şiir

AYNI YÜREK LEKESİ

Babam gelirdi ve akşam olurdu.

Bahçedeki akasya ağacı, gün boyu biriktirdiği kuşları,
birer hayal topu olarak uzatırdı yatağımıza.

Siyah-beyaz bir fotoğraf gibi gelirdi babam.

Kamyonlar hep geceleri, hep uzaklara giderdi.

Ben o zamanlar bütün babaları susar sanırdım.

Yalnızca gaz lambasıyla konuşan bir diş gıcirtısıydı babam.

Kapılar titreyerek açılır, titreyerek kapanırdı.

Tanrıyı ve uzun konuşanları sevmezdi hiç.

Babamdan yapılmış bir korkuydu dünya.

(...)

ISBN: 978-605-5340-92-6

16 TL

Şükrü Erbaş

1953'te Yozgat'ta doğdu. İlk ve ortaöğrenimini bu kentte yaptı. Gazi Eğitim Enstitüsü Sosyal Bilgiler Bölümü'nü bitirdi. İlk şiiri *Varlık* dergisinde yayımlandı (1978). 1972 yılında girdiği TMO Genel Müdürlüğü'nden 1998 yılında emekli oldu. Ceyhun Atuf Kansu (1987), Orhon Murat Arıburnu (1996), Ahmed Arif (2002), Homeros Emek (2004), Dil Derneği Ömer Asım Aksoy (2005) ve 17. Altın Portakal (2013) ödülleri sahibi. 1985-1988 yılları arasında *Yarın* dergisinin yazı kurulunda, 1993-1999 yılları arasında Edebiyatçılar Derneği'nin yönetiminde görev yaptı.

Şiir: Kırmızı Kedi Yayınevi'nde üç ciltte toplanan bütün şiirleri: *Küçük Acılar* (1984), *Aykırı Yaşamak* (1985), *Yolculuk* (1986), *Kimliksiz Değişim* (1992), *Bütün Mevsimler Güz* (1994), *Dicle Üstü Ay Bulanık* (1995), *Kül Uzun Sürer* (1996), *Derin Kesik* (1999), *Üç Nokta Beş Harf* (2001), *Yalnızlık Heceleri* (2003), *Gölge Masalı* (2005), *Unutma Defteri* (2007) ve *Bağbozumu Şarkıları* (2012), *Pervane* (2015).

Deneme: *İnsanın Acısını İnsan Alır* (1995), *Gülün Sesi Gül Kokar* (1998), *Bir Gün Ölümden Önce* (1999), *Sarkacın Kalbi* (2002), *Çekilme Suları* (2009), *(İnsanın Acısını İnsan Alır, Gülün Sesi Gül Kokar, Bir Gün Ölümden Önce* adlı kitapları Temmuz 2014'te *İnsanın Acısını İnsan Alır* (Bütün Yazıları-1) ve *Çekilme Suları* (2009), *Sarkacın Kalbi* (2002) adlı kitapları Kasım 2014'te *Çekilme Suları* (Bütün Yazıları-2) adı altında Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından yayımlanmıştır.)

Söyleşi: *Eşik Burcu* (2010)

Kırmızı Kedi Yayınevi: 184

Şiir: 12

Bütün Şiirleri-2

*Bütün Mevsimler Güz / Dicle Üstü Ay Bulanık / Kül Uzun Sürer / Derin Kesik
Şükrü Erbaş*

© Şükrü Erbaş, 2012

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2012

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Enis Tombul

Kapak Tasarımı: Melis Rozental

Grafik: Yeşim Ercan Aydın

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Ocak 2013, İstanbul

Dördüncü Basım: Ağustos 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-5340-92-6

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset Ltd. Şti.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere / İSTANBUL

Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com

www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzikedikitap

kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr

Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Şükrü Erbaş

BÜTÜN ŞİİRLERİ-2

Bütün Mevsimler Güz / Dicle Üstü Ay Bulanık
Kül Uzun Sürer / Derin Kesik

Şiir

BÜTÜN MEVSİMLER GÜZ*

* *Bütün Mevsimler Güz*: 1. Basım: 1994, Ümit Yayıncılık; 2. Basım: 1997;
3. Basım: 2000; 4. Basım: 2004; 5. Basım: 2008.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
1100 SOUTH EAST ASIAN AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60607

Ömrüm
Ah benim ördükçe sökülen
Yakasız kolsuz hırkam...

ÖMRÜMÜ BÖYLE UZATIYORUM

Ağaçları suluyorum durmadan
Işığın ve rüzgârın peşinde
Uzun yürüyüşlere çıkıyorum.
Yerimi çocuklara veriyorum
Parklarda ve otobüslerde
Çocukları büyüklerden çok seviyorum.
Bir genç kızın halka halka gülüşü
Duvar diplerinde soluklanan ihtiyar
Aynı hazzı veriyor aynı yalınlıkla
Gökyüzünü biçimleyen bulutlar.

Eğiliyorum toprak, eğiliyorum sular
Bir kıyısız zamana kanat vuruyor
Üzerimden uçan bütün kuşlar.
Dört mevsim bire indi uzaya uzaya
İyimser, geniş, dingin ve turuncu.
Kimseleri kıskanmıyorum artık
Kimselere gücenmiyorum
Gerilerde kaldı, çok gerilerde
Hayatın yüreğime verdiği acı
Işıklı vitrinlerin gövdemdeki kırbacı.

Yeni bir gülümseme edindim yüzüme
Bozkır sabrında ve tenime yakışan.
İnsanların çevremde açtığı yalnızlığı
Yine onlarla doldurmak için
Güneşle birlikte çıkıp yataklardan
Ay ışığı ile dönüyorum evlere
Azalan ömrümü böyle uzatıyorum.

1993

AKŞAMI KARŞILIYORUZ

Kızım Torosların ardında
Almış dağları kirpiklerinin ucuna
Annem bir top ağaç bozkırın altında
Kendi rüzgârıyla ırgalanıp duran
Çok oldu babam öleli...

Çekilmiş evlerin derinine
Karım, oğlum ve kedimiz
Akşamı karşılıyoruz
Bölünmüş ayrılığa ve ölüme.

Bir durgun sudayız, konuşsak da
Kuş uçmuyor içimizdeki ormanda...

1992

AYRINTILAR

I.

Saçları uzun olsaydı ve tel tel
Düşseydi yüzünden omuzlarına
Gizler miydi kederini yoksa duruşu
Daha bir dokunaklı mı olurdu
Gözleri camlarda çiseleyen o kızın...

II.

Güneş akasya dallarında lime lime
Gölgeler çoktan aştı evin duvarını
Akşamın serinliğini serdiği avluda
İçinde uzak şehirlerden bir ılık yankı
Hasreti ve tavukları yemliyor kadın
Yüzü bir tutam bulut kopmuş mavisinden
Usul usul düşüyor başı göğsüne...

III.

Kız bir naz ağacı gölgesi dibine düşen
Salınır durur bitişik bahçede yaprak yaprak
Oğlan bir ışıklı rüzgâr her mevsime yakışan
Çırpınır dallarında tel tel çözülüp dolaşarak...

Ak ey donmuş su, çözül düğüm, kırıl kilit
Geçmekte aynı hızla tüm duygulardan zaman...

IV.

Orada, yağmurun sustuğu yerde
Gözleri önemli, gözleri
İki damla çığlık, bir yudum keder
Takılmış sokak dolusu çocuğun ardına
Kalbi bedeninde bir akır dikenini
Elleri balkon demirlerinde pır pır eder...

V.

Bütün mevsimler güz, vakitler ikindi
Turuncu bir sis inmiş gözlerinin burcuna
Durarak ve uzun uzun bakıyor her şeye...
Kimseler fikrini sormuyor nicedir
Çoktan çıkmış hükmünden çocukları
Korkarak basıyor evinde bile yere...
Suyu seviyor en çok, kiraz ağacını, bahçedeki cevizi
Çocukların oyunlarını bir de
Kaldırıp topraktan başını uzun namazlara duruyor
Birazcık saygı giderayak dünyadan beklediği...

Ey hüzün...

Çocuğum benim, annem, efendim
Ay buluttan sıyrılır, sulara gün vurur
Gibi ince, ışıklı, sevinç içinde
Çekip alsam bütün camlardan seni...

1992

ADAM HAVUZA GİRİYOR

Kadın göğüslerini gömmüş sulara
Kalçaları havuzda halkalar çiziyor
Bir lale derinliği vermiş ağzına
Adama ateşten oklar atıyor.

Adam mağrur mu mağrur
Başında bulutlardan bir mavi hale
Elindeki bardağa gözlerini eklemiş
Kadının üzerine döküyor

Havuz taşacak birazdan
Tenin çıplak rüzgârıyla sarhoş
Yeni bir gök buldu bulut kendine
Adam havuza giriyor...

1992

NE BİR KAPI NE BİR PERDE...

Sokak lambası altında
Hüznü bir kat daha hüzün
Gömülmüş göğsünün kuyusuna
Kedilere şarap sunuyor incelikle
Soğuk siyah bir gecede
Yıldızı ışıklı pencereler
Derin iç çekişlerle göz göz
Uzayan evler arasında
Dudaklarını yiyor yalnızlık...

Ne bir kapı ne bir perde
aralanıyor
Yalnızca çatılarda bir tenha ılık...

1992

YALNIZCA ÇOCUK

Anne taş merdivenlere düşmüş bir akşam alacası
Pencere demirlerine dizdiği biberleri topluyor
İstasyon şefi Ramazan, bozkırın tek üniforması
Dilinde rayların sesinden bir kırık ıslık
İçindeki kuyulara taşlar atıyor...
Tutmuş güneşi saçlarından, elleri mut, gözleri nar
İçlerinde yalnızca çocuk dağlara bakıyor...

Bugün de geçti yalnızlıklar bırakarak
Bu sürekli güz resminden Anadolu katarı...

1992

BİRAZ DAHA DERİNE

Seslensen, dokunsan ya da kaldırsan başını
Bozulacak boşluğun beyaz büyü...
Güneşin yalım yalım yalnızlığa kestiği
Bu kıyısız ölgün mavilikte sisten adamlar
Vermişler kendi derinliğini büyük sulara
Kim bilir nasıl bir batığı çıkarıyorlar
Kırpıklarının oltasıyla denizin yüreğinden
Düşürüp her seferinde biraz daha derine...

1993

SANAYİ DURAĞI

Yıldızlar geceyi yarılamış
Yollarda ıssızlığın uzun soluğu
Buradan biniyor otobüse aynı saatlerde
Boynu gelincik sapı elleri yaşımdan büyük
İki kaşı arasına sıkıştırmış yorgunluğunu
Sarındıkça ayazı artırıyor sırtındaki gocuk
Evine dönüyor sanayinin küçük ustası
Ceplerinde küf, gözlerinde kor...

Bu saatten sonra uyuyan çocuğu
Sabah hangi anne uyandırabilir?..

1993

BÜTÜN KAPILARDAN GERİ DÖNDÜ

Yağmurlarda yürümenin ustasıydı oysa
Yaprakların dört mevsimde aldığı biçimlerin
Sorsalardı bulutların o sonsuz akışını
Gökyüzü nasıl büyür uykusuz gecelerde
En iyi yanıtı alırlardı elbette.

Ustasıydı küçük ayrıntılardan
Büyük öyküler çıkarmanın.
Bir duvar dibinde başı elleri arasında
Dudaklarını yiyen bir adamın
Çok iyi bilirdi göz çukurlarındaki gölü.

Herkesin kocaman bir ağız kesildiği
O açlık saatlerinde silinip gitmek...
Bunca bolluk içinde evlerdeki darlığın
Sürmesi sokaklarda adım adım
Söyledi sorsalardı yalansız ve ezik.

Bol kravat ütülü pantolon kaypak gülüş
Küçük bir paketi dışlerinde taşıyarak
Bir binadan çıkmak yüz bin kişiyle bir
Ne müthiş ayrıcalıktır, söylediler
Park bekçilerinin bile bıktığı biri olarak.

Ve ayakları altında binlerce bıçak
Bastıkça en ince yerlerine batarak
Döndü bütün kapılardan uzun boyları kırık...
Kim bilir neler derdi açsaydı ağzını
Işıklı vitrinler önünde susan biri olarak...

1993

ANNE BAŞLADI BU KEZ...

Oğlan martıları almış omuzlarına
Derin kederler içinde denize bakıyor
Kötü sözler duydu biraz önce sevdiğinden.

Kız bir atal hıçkırık öfkesiyle perişan
Çarpıyor duvarlara kirpiğinin yaşını
Annesi bir telaş başında eski aşklardan.

Deniz dindi, martılar yok, kurudu duvarda yaş
Kente dönüyor oğlan, kız pencerelerde bir umut
Anne başladı bu kez içerde bir gizli ağıda...

1993

BIÇAK AĞZI

Ağzındaki gülü sulara düşürdü
Silindi yüzünden hevesin ışığı.
Alnından yürüyen ebruli bulut
Ay ışığı donuk bir akşamı getirdi.

Kurtuluş Parkı'nda insanlar
Havuzun taşlarında bir gölge gördü.
Gözlerinde kum, omzunda boşluk
Elindeki sıcaklığı içine gömüyordu.

Ey ölü seviciler, ışıkları yanan kent
Siz çoktan unuttunuz ama
Bir kıyamet daha koptu Kurtuluş Parkı'nda
Bir kız bir oğlanı bıçak ağzında bıraktı.

1993

HALK KONSERİ

Kadınlar sessizce ağlıyordu
Her solgun sevda türküsünden sonra
Okşayarak çocuklarının saçlarını...
Erkekler birer kara buluttu
Yağmuru uzak boşluklara yağan
Kim bilir hangi mavilikten kopmuş...

Koyu bir yalnızlıkla boyalı
Derin çukurlarla dolardı her yanı
Meydanın aşk haritası çıkarılsaydı...

1993

TEMBEL VE MECBUR

Sürüyor hâlâ yüreğimde rüzgârı
Serçelerden kanat almış bir çocukluğun
Cevizler, karadutlar, üzüm bağları...
Betonlar içindeyim yıllardır
Kaldı oralarda, ortasında Anadolu'nun
Bozkırın uzun soluğu
Çiğdemler, gelincikler, geven otları...
Bir incelik işareti şimdi hepsi
Güneşi ampul, yağmuru musluk suyu, topprağı
Naylon ve çakıl taşı
Satın alıp Sakarya'dan üç dal bir demet
Korumaya çalışıyorum içimdeki geçmişi...
Bir annem zamanede tembel ve mecbur
Kurutup göğsünde köpüren sütü
Çocuğunu biberonla emziren...

1993

KUMAŞINI DOKUMUŞTU

Aylardır Necatigil okumuyorsun
Bastırdı evleri dünyanın telaşı
Oysa inceliğindi ömrüne yakışan
Uzan şuradan raftaki şu utangaç kitaba
Küçük hayatlardan bir büyük sızı
Kumaşını dokumuştun yıllarca
İnce ipeğiyle acının ve sevginin...

Yakasız ezilmiş bir gömleğin utancı
Tükenen erzak daracık mutfaklarda
Contası bozulan pirinç musluklar
Gün günden kararan sularda
Rüzgârsız yelkensisiz bir hayal tekne
Azalan paraların çarpa çarpa
Tükettiği yüreklerin ezik hevesi

Bulsan kendini yeniden bulsan
Büyüdüğün zamanları giyinsen vefayla...
Sokakların zoruna bir içerlek ışık
Hem sevinsen hem üzülse
Necatigil okusan odalarda kısık...

1993

ÖMRÜMLE ÖDERİM

Kızım mavi
Oğlum yağmur
Bengisuyu toprağımın
Sevdim telaşını
Dünya evim
Gök bahçemiz
Karım gölgesi derin
Bir mihnet ağacı

Yaşadım kırk yıl
Sevinç ve hüzün
Aşk ile cesur
Büyüdü yüreğim
Boyun eğdi çokluk
Düşlerim gerçeğime
Aklım ömrüme yük
Yürümeyi öğrendim

Işık ve su
Ekmek ve rüzgâr
Azizmiş meğer
Az da olsa payım
Yaşamayı sevdim.
Bu büyük bağışı
Bir gün elbet ben de
Ömrümle öderim...

1992

AĞARAN BİR SUYUM

Nerden mi anlıyorum yaşlandığımı
Kadınlar gittikçe daha güzel

Güneş daha hızlı adımlıyor gökyüzünü
Sular daha soğuk rüzgâr daha serin

Eskiden her konuda konuşurdum istekle
Bir geniş gülümsemeye dinliyorum şimdi

Büyük yapılar ışıklı çarşılar bitti
Ara sokaklara salaş kahvelere gidiyorum

Kurtulmak için çırpındığım çocukluğu
Yeniden öğreniyorum çocuklardan şaşarak

Bütün sesler çın çın bir yalnızlık oluyor
İçimden geçenleri söyledim sanıyorum

Birisi bir şarkı söylemesin kederle
Tenimde bir titreme kirpiklerimde buğu

Kısa söz basit eşya kedi sevgisi
Aktıkça ağaran bir suyum zamanın ırmağında

Nerden mi anlıyorum yaşlandığımı
Kadınlar daha güzel kadınlar daha uzak...

1993

ALYANS

Yüzün Polatlı ovasında
Ekinlere vurmuş sabah güneşi
Dünyaları uykusundan uyandıran.
Gözlerin, üşümüş dağ başlarında
Yalnızlıklar tutuşturan bir çift çoban ateşi.
Akar gülüşünün rüzgârıyla savrularak
Saçların iki ırmak göğsünün yamacında.
Ne söylersen söyle bir buğulu kırmızı gül
Açıyor yaprak yaprak ağzının yuvasında.
Dönüp dönüp bakıyorum bir kırıcı uzaklıktan
Gözlerimde çivi, canımda bir oylum köz...
Tek kusurun var biliyor musun
Sol elindeki alyans...

1993

NEDİR Kİ BİR AŞKIN DOĞRUSU

Geçsem kirpiklerinin
Canıma kement kıvrımlarından
Geçsem ve dursam
Derin hülyasında gözlerinin
Sevinse azıcık içimdeki ihtiyar.

Körfezin sularıyla menevişli
O ten kokusu soluğundan esen
Bozkıra bulut taşıyan o rüzgâr
Tutup elimden kaldırsa beni
Ölü toprağından kırık heveslerin.

Eşikler bıçak odalar kuyu
Üstümde ağır örtüsü zamanın.
Yavrum, ben yanlışım, biliyorum da
Nedir ki bir aşkın doğrusu
Herkesin kendini boğduğu yerde...

1994

AŞK BİR KEPAZELİKTİR

Bir kadının evlerde eksildiği akőamlar
Baba sokaklarda ne kadar sevinçtir?
Ah ey mevsimsiz türküsü tenin
Gecikmiş olanak, talihsiz duygu
Çocuğuyla aynı yaşta bir adam için
Aşk bir kepezelikdir...

1992

KANATLARI TERLİ KUMRU

Yarı açık yakasının ardında
Perdelerden sızan bir dolunay göğsü.
Eğilip usulca, kulağımı
Sol memesinin üstüne koyuyorum
Görmek için yüreğinin ülkesini.
Sonra doğruluyorum titreyerek
Gözleri yemyeşil bir çift yol.
Uzun bir koşu için uzanıp ağzından
Harlı soluğunu içiyorum.
Ellerim bulutlar içinde rüzgâr
Dilimi dışının dibinde gezdiriyorum.

Yedi rengin içinden sıyrılan
Bir dünya gülüyor odanın tavanında.
Çayın sesi camın buğusu örtüsü somyanın
Mutluluk elle tutulan bir duygu oluyor.
“Yaşamak –diyor– önce bedenin ülkesinde
Sonra senin ülkende, evinde, sokağında
Her şey daha kolay bundan sonra...”
Bir ışık çizgisi sırtından topuklarına
Damla damla yürüyor sisler içinde...
Yüreğim kanatları terli bir kumru
Uçup uçup kirpiğinin ucuna konuyorum...

1993

UMARSIZ NARCISSUS

Aynada göğüslerini seyretti uzun uzun
Uçlarına dokundu, okşadı, kaldırdı hafifçe
Saçlarını çözdü bağladı, çözdü bağladı
Omuzları bulutlar içinde bir çift dolunaydı
Bütün biçimlerini sevdi, yakıştırdı kendine...

Sonra verip ağzını aynalara, emerek dilini
Parmaklarını boynundan kasıklarına indirdi...
Tutuştı bir kuytu ormanın titreyen otları
Sonra bir uzak ev, terli bir yatak, bir gece treni
Umutsuzca baktı perdelerden dışarı...

Ay kırık, puhu dilsiz, odalar cehennem
Bugün de bir beden yangınında yağmursuz ve yıkıktı...

1992

GÖKYÜZÜ VE DOLUNAY

Yüzü altmış yıldır dolunay
İnceliği saçının teline dek işlemiş
Dualar okuyor durmadan
Mezarlığa bakan penceresinde...

İçinde bir çocuk eski konaklardan
Yağmur sularıyla aptes alan dede
Lavanta kokusu oyalı odaların
İnce tülbentlerde salınan gizem
Taş merdivenlerden avluya inen
Ud sesiyle menevişli sevinçler
Şimdi bir hüznle yüzüne vuran...

“Anason kokularıyla yattım yıllarca
Yataklar acıydı geceler kuyu
Beş çocuk doğurdum onca iş arasında
Her birinde bir parçam öldü.”
Ağır ağır çekiyor tespini
Gölgesi duvarlarda bir solgun resim
“Dayağı bu evde gördüm –diyor–
Huma kuşu uçamadan göğsümde vuruldu.”

Dedem siyah bir gökyüzü
Kasveti avludaki tavuklara yansıyan
Susuyor ve rakı içiyor durmadan
Mezarlığa bakan penceresinde...

1993

ÖLÜMÜN AVLUSUNDA

Baktıkça daha bir derinleşiyor gözleri
Salih çınar yapraklarını örtmüş yüzüne
Ben kalabalığın hüznünden topladığım bulutu
Bıraktım usulca tabutun üstüne
Ergül pusatsız bir soru caminin avlusunda
Ölümü bir başka ölümle düğümleyip çözerek
Sonuçlar çıkarıyor yaşamak adına...

Yakamızda bir dal suskunluk, bir boyun eğiş
Solgun fotoğraflardan bize bakan bir adam
Katıp anılarını ömrümüze, bedenini
Bir konuk gibi saygıyla uğurluyoruz toprağa
Üstümüzde gün ışığı, alnımızda rüzgâr
Yaşamak hükmünü sürdürse de tenimizde
Herkes biraz kendi cenaze töreninde...

1992

ALTIN KAFES

ülkesinden koparılan herkese

Benim her mektupta yumak yumak
Rüzgârla pullayıp gönderdiğim bulut
Biraz Türkiye'dir biraz ben
Biraz senin anılarla hareli hasretin...
Ağaçlar yaşlandı, insanlar soğuk
Yollarda uzun tortusu tenhalığın.
Herkes türküsünü içinden söylüyor
Neler değişti bilsen ardından...
Elini çabuk tut biraz ne olur
Yerini tutmuyor hiçbir şey
Görüşmenin konuşmanın dokunmanın...

Ey uzun sürgünü kısa ömrümün
Ülkesine gurbetler gezdiren...
En iyi sen bilirsin
Ne altın kafeslerden sıla olur
Ne ayrılık ondurur insanı...

1993

ÜLKENİN UÇURUMU

Adamın gülüşü kirli, duruşu külhan
Adam durmadan konuşuyor, boğazında boğum yok.
Adamın başında alkışlardan bir duman
Adamın parası var, adam haklı her zaman.

Adamın zarı hep kâr, çuhasında hırs
Adamın boyu aptal, parmakları kurnaz.
Adam bir giysi biçmiş halkın yufka kumaşından
Adamın elinde Devlet bir altın makas.

Adam siyaset loncasının pervasızlık piri
Adamın gücü arsızlık, erdemi partisi.
Adam demeçler veriyor gazino ağzıyla yıllık
Adamın yükselişi ülkenin uçurumu...

1993

KİMSE TEMİZİM DEMESİN

Sonra onlar çılgınlık bitip
Sürü dağılınca, yapayalnız gecelerde
Durgun ve dilsiz, yastıklara çivili
Bir mızıka sesiyle uyanmazlar mı
Asaf'ın ateşlere karşı çaldığı?..

Bir otel odasında gencecik çocuklar
Çırpındıkça bir yudum soluk için
Üzerine benzin döküp oynayanlar
Onlar bir gün öpmeye eğilince çocuklarını
Dudaklarında duman ve yanık et kokusu
Boğum boğum tıkamaz mı soluklarını?..

Sevgisiz bir Tanrının kinle büyüüttüğü
Ölüme tapınan o siyah adamlar
Onlar bir gün yağmurlardan sonra
Güneş salkım salkım dallarda yanarken
Rüzgârdan utanıp sudan korkmazlar mı?..

Ayrılık herkesin kapısını çalar bir gün
Dağlar kararırken ya da günün eşiğinde
Onlar, saz kırıp şiir yakanlar
İçlerinde gezinen kederi bir türküyle
Bastırmak isterlerse derinden ve sessiz
Çalmazlar mı duvarlara kirli bedenlerini?..

Kimse temizim demesin, kimse
Bütün bir ülke odun taşıdı Behçet'in yangınına...
Onlar, secdesi küf kibleleri korku olanlar
Onlar bir gün ölüm menevişlenince içlerinde
Tütmez mi kirpiklerinde "dumanı lekesiz biri"??..

1993

ATEŞE KONAN KUŞLAR

Yaralarını öpüyor suskun
Etinde sönmüş bir yangının
Yüreğinde tüten küllerini...
Sesi saçının teli kadar çatallı
Yitirmiş aklığını yumuşaklığını
Bir top kara bulut alnının burcunda
Sustukça kirpiklerine
Konuştukça sözlerinin ipeğine düşüyor.

“Kimi görsem gözlüklü, Behçet sanıyorum.
Bir deli sakal kalabalıkta nereye baksam
Cebinde fırçası, ağzında mızıka
Asaf çocuklara rüzgâr taşıyor.
Elinde bir süpürge bedeninden ince
Aklında dördüncü maymun
Fikrini ölümüyle doğruluyor Metin.
Uçamıyor bir daha ateşe konan kuşlar
Uçanlarsa konacak yer bulamıyor...”

Yaralarını örtüyor usul
Bakışların göz göz tutuşturduğu
Etinde sönmüş bir yangını
Soluğuyla yüreğine gömüyor.
Sesi öfkesi kadar çatallı
Alnındaki kara bulut kalkıp kalkıp
Çocuklara düşüyor
 Çiçeklere düşüyor
 Işıklara düşüyor...

1993

İMRENİN VE YAKININ

Her gece yüzlerce kanaldan
Yalan kusuyor üstümüze kocaman adamlar.
Bu lekeyi hangi matik çıkarır
Söyleyin ey çağın tanrısı reklamlar.
Hangi gazeteyi açsak her sabah
Kasıklarımıza batan yüzlerce bacak
Bir çift kadın göğsü ağzımızın üstünde
Çözüyor bütün bunalımlarımızı...

Öğrendik sonunda, yetinmek erdemdir
Susmak en güzel sesi tanrının.
Ne aptallık, biriktirmek durmadan
Bir gün dünyada bırakacağın şeyi.
Sonra bak yağmur aynı yağmur
Güneş seçerek mi doğuyor üstümüze...
Bütün dertlerimize hazır çareleri var
Peygamberi 900'lü telefonlar
Yeni bir dinin ayininde
Kutsuyoruz birlikte yeni tanrılarımızı.

Küçük adamlar, küçük adamlar, küçük...
Büyüktür sizden biraz yüksekteki biri.
İmrenin ve yakının, imrenin ve yakının
Size göre değil ne düşünmek ne çaba
Verin ipinizi elinizle kurdunuza
Güçlünün işidir elbet korumak zayıfı!
Piyango biletlerinden bir ucuz kalkanla
Ne çabuk bitiyor her şey şaşarak
Yaşayın sonra sürüne sürüne...

1993

DÜŞÜŞ

Kendi günden güne gömülürken kuyuya
Tutmuş çocuğunu yükseğe kaldırıyor.
Ne boyu uzuyor, ne kuyu kısılıyor
Yalnızca bir taş daha, güneşe baka baka
Gömülüyor daha soğuk daha siyah bir suya...

1993

BÜYÜYEN TAŞ

Yalnızlık pürüzsüz lekesiz bir düzlük
Dünya kar altında, adam kar altında
Elindeki sigarayla yüreğini ısıtıyor.
İçindeki kedere denk bir çığlık
Rüzgârın boşlukta çaldığı ıslık
Kim bilir ne söylüyor bu yoksunluk içinde...
Adamın gözleri bulutlardan bir ülke
Ne bir sıcak pencere ne tüten bir kiremit
Baktığı her yerden ayrılık esiyor.

Oğlu eteklerinde büyüyen bir taş
Gözü duvardaki silahın boşluğunda
Bir kadın
Kar altındaki dünyadan yalnız
Yıllardır bozulmamış bir yatağı düzlüyor...

1993

KOPUŞ

İnsan aynı şeyleri söylerken de kopabilir
Büyür içten içe incelikle sustuğumuz
Kumaşa düşen kor, atılan seyrek ilmek...
Söz eskir gülüş solar daralır düşünce
Aynı hızda değildir aynı yöne gitse de
Birisi bir yeni ufukta ışıırken mutlu
Sıska atlar ardında küçülür bir tekerlek...

Ve biz sorarız, ne zaman bulutlansak
Yapraklarla örtülü bir zamana bakarak
Şimdi neden acı verir eski mutluluğumuz?..
Ve bir gün ne yapsak bitecek bir dünyayı
Hangi korkuyla böyle çoğaltıp dururuz?..

1993

UÇURUM

Yeni yeni anlıyorum
Yaşarken ölümünü düşünüp de
Ağlayan annem...

Seni sevincin hanesinden
Düşüren dünya
Başladı beni de bir kenara atmaya.

Işık çekiliyor yalım yalım
Sular değiştirdi yatağını
Yeni dallar buldu rüzgâr kendine.

Kime elimi uzatsam aşk diye
Kesiyor yollarımı
Kalbimle benim arasındaki uçurum.

Ölüm alıştıyor usul usul kendine
Alarak elimden dünya sevinçlerini
Ne kadar haklıymışsın anne...

1993

SONUÇ?..

Şimdi ben bunca şiiri
Yazdım da ayrılıklar mı bitti.
Kim eşiğinden çıktı da dışarı
Ben yalnızım, bunaldım
Ne olur bir ses
Diye birini ünledi.
Herkes kendi yüzünün hapsinde
Gülüyor başkasının kusuruna
Lunapark aynalarında
Tükeniş kılıktan kılığa giriyor.

Şimdi ben bunca şiiri
Yazdım da ülke mi düzeldi.
Artık evlerde vuruyorlar çocukları
Babaların alkışları arasında.
Özgür dilediğini düşünmekte herkes
Ancak ışık vermeden
Yakacaksın mumunu!
Devletin bekası için
Karakollar değilse de
Dayaklar şeffaf oldu.

Şimdi ben bunca şiiri
Yazdım da yoksulluk mu bitti.
Bir kıyasız zenginliğin büyüünde
Koca bir halk küçüldükçe küçüldü.
Bilet bacak fal
Bilet bacak fal
İki reklam arasında bol hayal...
Kurtardı gemisini bu siste birileri
Varılan kıyılarda eyvah
Eyvah ki deniz bitti...

1993

DİCLE ÜSTÜ AY BULANIK*

(Orhon Murat Arıburnu Şiir Ödülü - 1996)

* *Dicle Üstü Ay Bulanık*: 1. Basım: 1995, Ümit Yayıncılık; 2. Basım: 1996; 3. Basım: 1998; 4. Basım: 2001; 5. Basım: 2004; 6. Basım: 2008.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5800 S. UNIVERSITY AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-3700
WWW.CHEM.UCHICAGO.EDU

*“Gülemiyorsun ya, gülmek
Bir halk gülüyorsa gülmektir
Ne kadar benziyoruz Türkiye’ye Ahmet abi”*

Edip Cansever

1/ DİCLE ÜSTÜ AY BULANIK

1. DAĞLARDA ÖLSEM

Bir dağ kovuğuna daha çok küçük yaşları
Alıp çıkarsam ayrılıklardan o çocukları.
Götürüp günüşiği ile yıkasam yüzlerini
Acılarını rüzgâra tutsam bir zaman.
Gövdeleri yufka ekmekler kadar ince
Parmakları anılarda salkımsöğütler
Saçlarına yağmurlardan taraklar vursam...

Sonra alıp bir soba başında ısıtsam.
Bu bahçedir desem bu ev bu yatak
Bu ılık minderi anne yüreğinin
Bu bitkin bir babanın karıncalaşmış sesi.
Evlerden sokaklara sokaklardan evlere
Seni bekliyor bütün oyunlar
Bütün mevsimler seninle ilkyaz.
Hiçbir türkü keder vermeyecek artık
Hiçbir pencereden kötülük gelmeyecek...

Bütün gözyaşlarını toplasam kirpiklerden
Bütün silahları bir meydanda yaksam
Sonra çıkarıp mezarlardan ölüleri
Dili göğe değen ateşlerin çevresinde
Öperek kaybolmuş zamanları gövdemle
Bütün acıları aşka çevirsem

Olmazsa gidip o çocuklarla dağlarda ölsem...

2. DEĞİRMEN TAŞLARINDA BUĞDAY

Orada esmer ve uzun adamlar
Evleri onarmak için
Dağlara başladılar

Orada genç kızlar bulanık rüzgârsız
Anneler bir acı ömürle bilge
Çocuklarıyla cezalı babalar

Bir uzun havada yüzlerce mermi
Sabahın güneşinde leke
Ay bin yıldır kederli orada

Ölüm yoksulluğu çoktan unutturdu
Sular bile yılan gibi akıyor arklarda
Orada açlık onurla ayakta

Bulutlar ayrılıktan alıyor nemini
Yağmurun adı gözyaşı
Her eşik bir musalla taşı orada

Orada koyunların sütü kırmızı
Barut kokuyor yaz kış yamaçlar
Ağaçlar kurudukça kurudu

Göğsünde ölü gözlerinden başarı nişanı
Seçilmiş adamlar orada
Cellat gururuyla mutlu

Herkesin akrebi kör yelkovanı sağır
Benim saatim yüreğime ayarlı
Yavrum hangi hoyrattasın sesine ulaşayım

Ben burda bir kara suyum
Ben burda değirmen taşlarında buğday
Anlamakla katlanmak arasında tükendim...

3. AZALA AZALA ÖLMEK

İnsan burada büyük denizler üzerine düşler kuramaz
İnsan burada ışıklı çarşıların masalını duyamaz
Bulutlardan başka bir şeyin hareket etmediği
Bu esmer, bu yılgın, bu sağır düzlükte
Silinir her gün biraz daha yaşamla ölüm arasındaki çizgi.
Rüzgâr bir uzun ağıttır boşluğu dillendiren
Öfke toprak kadar katı, sevinç sararan otlar ömründe
Bir akışsız sudur sevgi kendi bendini yıkan
İnsan burada aç kalır, yalnız ölür, türküsüz soluyamaz...

4. İKİ KADIN VURULACAK BİRAZDAN

Şivan bir genç adam
Üstünde ağırlığı bulanık göklerin
Bulut bulut uçurumlar gezen.
Kirpiğinde köpük dudağında nem
Orhan bir kıyısız mavi
Dalga dalga bir ateşi emziren...

İki kadın vurulacak birazdan
-İki adam iki çocuk iki halk-
Birisi Lice'de yıkılacak kerpiç kerpiç
Öteki denizi taşıracak Samsun'da...

5. ÖLÜM, GÜZ VE KAPI

Oğlum bir ışksız yol dönüşü olmayan
Doğarken rahmimde bıraktığı boşluğu
Ölümüyle yüreğime yerleştirip gitti.
Gelinim kuyularda bir damla ay ışığı
İs tutmuş bir lamba kör duvarlarda.
Aklı yetip de gücü yetmemenin
Yıkıcı ağırlığında adamım
Küçüldükçe küçüldü..
– Yoksulluğun üstüne bu kadar gelinmez
Güçsüzlüğün üstüne bu kadar gelinmez
Diye diye siliniyor gecelere eklenip
Diye diye susuyor gündüzleri simsiyah.
Gözleri bir top pıtrak baktığı yerlerde
Yüzü durmadan yaprak döküyor...

Gündüzleri askerlerin kırdığı kapımızdan
Geceleri kimliksiz adamlar giriyor...

6. EDİP'E YANITI BİLİLEN SORULAR

"Mezarsız ölünün kefeni göklerdir"

Thomas More / *Ütopya*

Yıldızların ülkesi var mıdır Edip
Dicle aktığı toprakları seçer mi?

Kasrik Boğazı'ndan esen karlı zemheri
Yalnız Kasrik'te mi üşütür insanı?

Herkes türküsünü elbet kendi sesiyle söyler
İnsanın dili boynuna kement olur mu?

Öldürmeye ekinlerden başlayan adamlar
Eşiklere nasıl bir zulümle gelirler?

Kimsekin kalmadığı darmadağın köylerde
"Önce Vatan" yazısı bir hüznün değil midir?

Bunca kanın helalini kim kime nasıl öder
Mezar taşlarıyla barış olur mu?

Gecesi buz anısı kül ışığı kırbaç
Hangi gurbet bir sürgünün yüreğini doldurur

"Kim istemez şad olmayı cihanda" Edip
Viranede baykuş sesi zafer midir?..

7. BİZ NEDEN BAŞKALARINI SEVEMİYORUZ?

Gümüşün ustalarını bitirdik
Ahşap konakların oymalı dolapların
Üzümün camın kesme taşın ustalarını...
Akik kehribar yakut ve lal
İşleyip incecik dünyayı parmaklarıyla
Hantal düzlüğümüze köpük köpük
Pencereler açan ustalarını
Işığın, sevginin ve iyiliğin
Bitirdik bir bir hünerleriyle boğarak...

Uçurumların türküsünde şimdi sıra
Dorukların karında, çimenlerin sütünde...
Fırat'ı yasaklayıp Dicle'yi susturarak
Tütün peynir yün ve pirinci
Gömerek ağır toprakla toprağa;
Kıl cecim savatlı düş rüzgârlı poşu
Bin yıldır kendi yurdunda konuk
Bin yıldır göçer iki zulüm arasında
Akıl almaz bir yaşama ustası
Koca bir halkta şimdi sıra...

Narcissus'un aynasında yalnız kendi suretimiz
Biz neden başkalarını sevemiyoruz?...

8. UZUN VADELİ YIKIM

Gözleri ağustos ortasında zemheri
İki donmuş çığlık iki kireç kuyusu
Uykuları bir namlu uzunluğunda
Oyunları yıkık duvarlarda saklambaç
Yıllardır ölülerin ayakucundan
Dünyaya bakan küçücük çocukların
Kim nasıl silecek körpe kirpiklerinden
Yüreklerine sızan yılanın zehrini
Ey ışıklı dünyaların büyük bilginleri...

9. AYKIRI BENZEME

Siz bir ülkeden ötekine
Gümrük, denetim, vize;
Biz de öyleyiz burda
Evden tarlaya köyden yaylaya
Asker, panzer, çevirme!..

10. HANGİ ÖLÜME GÜVENELİM

Sesi yeraltı suyu
Sesi sıkışmış duman
Üstünde güneş batan
Bir sıradağ sesi....

Yere bakarak konuşuyor
Ötesinde bütün seslerin
Her solukta bir ışık sönüyor
Yüzünün alaca akşamından
Yüzü çiğnenmiş bir ülke
Omzunda ağırlığı yetmiş iki yılın
Gözleri toprakta uçurumlar açıyor
Konuşmuyor
Çözerek düğümünü kirpiklerinin
Tüm gördüklerini yere gömüyor...

“Yüzünü dağa dön ölüm
Yüzünü düze dön ölüm
Biz tükendik beyim...
Bir avuç çocuk
Gece dağlardan
Üşümüş aç susuz
Yaramızda biler
Hayal bıçaklarını...
Gündüz eşiklerde tim
Etimizden ruhumuza
Damar damar bir yıkım
Tıkar ağzımıza gökyüzünü...
Bir can pazarı ki beyim

Metaı insan olan
Alanı kör satanı sağır
Ölümden başka kârı yok.
Bu acı bu bedene
Çok ağır beyim...
Biz Şimdi hangi korkuya
Dönelim yüzümüzü
Hangi ölüme güvenelim?..”

11. BİNLERCE GELİNCİK

Ağrı'nın eteğinde bir kara çalı:

– Boyum senden uzun, boyum senden uzun...
Bulutlar birbirine gülümsüyor yukarda.

Harran'ın düzünde bir küçük avlu:

– Ufkum senden geniş, ufku senden geniş...
Rüzgâr gökyüzünü soluyor dışarda.

Fırat'ın kıyısında bir parmak musluk:

– Suyum senden derin, suyum senden derin...
Dalgalar köpük köpük boy veriyor taşlarda.

Botan'ın karında bir haki leke:

– Ayazım senden sert, ayazım senden sert...
Doruklar sabırla iç çekiyor rüzgârda.

Yaşamın üstünde bir sinsî ölüm:

– Gücüm senden büyük, gücüm senden büyük...
Binlerce gelincik uç veriyor dağlarda.

12. BU İÇDİŞ GÖKLER ALTINDA

Bu rüzgâr dağların kokusunu getirmiyor
Bu bulutlar tutsak daracak bir gökyüzüne...
Akşam güven vermiyor, sabahın sevinci yok
Ne güleç bir yüz ne hareli bir merhaba
Herkes sırtıyla konuşuyor birbiriyle...
Toprak yok bahçe yok sular bir derin hasret
Kuşlar bile kekeleyerek uçuyor havada...

Acıdan başka her şeyi bırakıp geldik
Alnımızda külü kalbimizde koru yanan evlerin
Her parmağımızda bir çocuk can verdi.
Bizim olan ne varsa terk edip bir talana
Bizim olmayan bu içdiş gökler altında
İnsan nasıl başlar yeni bir hayata
Bir dış gibi sökülüp atılmışsa yerinden...

13. KİM İZİN VERECEK RÜZGÂRA

Sen Mem u Zin'i
Ben Ferhat ile Şirin'i

Sen Cigerhun'u Otuzüç Kurşun'u
Ben Nâzım'ı, Cahit'i, Turgut'u

Sen gözleri deprem kızını kara çadırın
Ben Sürmeli Bey ağıdını

Sen Dicle'yi, durgun ve nazlı
Ben Kızılırmak'ı, mağrur ve geniş

Sen Siverekli öfkeyi Fransız önünde
Ben dağların onuru Kamalı Efe'yi

Sen Cudi'yi uçurum ve doruk
Ben Konya ovasını beyaz ve tenha

Sen düşmanını ağırlayan konukluğu
Ben son lokmasını konuğa sunan saygıyı

Sen karın türküsünü dağlardan dağlara
Ben köpük köpük büyüsunü denizlerin

Sen değirmen taşı bir zamanı boynunda
Ben göğsümde kadranı paramparça bir saati

Sen ancak benimle onaracağın acıyı
Ben yalnız seninle sileceğim utancı

Sınırların ardına çekebilir miyiz
Sınırların ardına neden çekelim ki
Sınırların ardında yalnızlık bitecek mi
Sınırların ardında yoksulluk daha mı az
Sınırların ardında ateş yakmaz su boğmaz mı
Sınırların ardında ölüm vakitli mi gelir
Sınırların ardında ay hilal ufuk hayal değil midir
Sınırların ardında aşk acı akşam hüzün vermez mi?

Ya nasıl ayırırız yıldızları
Kim geçiş izni verecek rüzgâra
Bu tarifsiz ayrılığı güneşe kim
Yağmura kim kuşlara kim öğretecek?..

14. BİR KARDEŞ MAVİ

Canı cehenneme rahat uyuyanın
Kapısını örtenin perdesini çekenin.
Yüreği yalnız kendiyle dolu
Duvarları ancak çarpınca görenin.
Canı cehenneme başkasının yangınıyla
Evini ısıtıp yemeğini pişirenin.
Bahçesine dek gelen alevleri
Şehrayin sanan aptalın
Canı cehenneme, camlarında
Parçalanmış cesetler uçarken
Bir iğdiş incelikle çiçekleri sulayanın.
Mutfakla yatak odası arasında
Çarşılarla gövdesi bencillikle hırsı
Yılgınlıkla yenilgi arasında
Dünyayı tüketenin canı cehenneme...

Orada dağlar birer mezarlık
Bulutlar kan salkımı sular toprakta düğüm
Orada evler oda oda kanarken
Burada yeşerenin canı cehenneme...
Ey bir halkın gözyaşıyla ruhunu yıkayan kin
Ey zulümle yükselen başarı
Ölü sayısına endeksli maaş;
Uzun masalar ardında mağrur
Boynunda ölüm çanıyla oturan güç
Senin de senin de canın cehenneme
Ey Sultan Hamit tuğralı korucu alayları
Kardeşi kardeşe kırdıran siyaset...
Bir gün elbet, bir gün elbet
Örter üstünü bu ağır yanlışın
Sevgiyle, yalnızca sevgiyle işlenen
Bir dal incelik, bir simli gülüş
bir kardeş mavi...

15. GÖKYÜZÜ O GÜN GÖKYÜZÜ OLACAK

Bütün ufuklardan iyilik esen
Yedi renge bürünmüş bir akşamüstü
Diyarbakir Kalesi'nde çocuklar
İlmek ilmek dokuyarak onurla günü
Dingin güleç ışıklı ve mağrur
Şiirler okuyacaklar Dicle'ye karşı
Salıp ayaklarını rüzgârın koynuna
Barışa sevgiye kardeşliğe dair
Bütün güzel şairlerinden dünyanın...

Bir ayağı öksede göğsümdeki son kuş da
O gün kanat vuracak bulutların ülkesine
Toprak olanca coşkusuyla özgür
Yağmur bir sevişme tadı bedenlerde
Gökyüzü o gün gökyüzü olacak...

1994

2/ OLUKLU HANÇER

BULANIK FOTOĞRAF

Güvercinleri yüreğiyle besleyen çocuk
Toplayıp bulutların nemini gözlerine
Yağmurlara karışıp gitti...

İstanbul... ah o günden güne inceliksiz
Büyük giz, derin uğultu, çıplak gerçek
Üzgün ve ışıksız türküsündeydi...

Ve yalnızlık, suyunu kalabalıktan alan
Eşiklerden keskin sokaklardan uzun
Çift oluklu hançerdi herkesin alında.

Denizi arkama aldığım halde
Neden benim bütün fotoğraflarım
Bulanık ve eziktir bu kentte?

1994

ÜŞÜME

Güz yaprakları
Gözyaşları ağaçların...
Kışa hazırlıyor bizi
İnce ürpermelerle
Ömrünü dolduran sevinç...

Ah ey geride bıraktıklarımız...

1994

AĞIR BAĞIŞ

Al götür ne varsa gelirken getirdiğin
Yarama bastığın tuz, gözümdeki meneviş
Ağzımda esen serinlik, göğsüme akan ırmak
Beni kuyulardan alıp sokaklara salan
Ucunda yedi renkli çingiraklar sallanan
Yaşama sevinci denilen o zincir
Boğazıma oturdu darala darala
Al götür, al götür ağır bağışını
Beni dünyalar dolu yalnızlığım ıştırır...

1994

ÇIRPINIŞ - 1

Karın kapattığı yollarda
Yalnızca serçelerin kanat izleri
Bir tek pencere görünmüyor ufukta...

Gittikçe ağırlaşıyor hiçlik duygusu...

1994

BULUTLAR TRENLER YILDIZLAR

Öperek ürperen suları yaprak yaprak
Bir yalnızlığı akıyor
Delice kıyısında kimsesiz kavaklar.
Gözleri güneş batmış bir akşamüstü
Binlerce yıldır değişmeyen
Bir solgun resme bakıyor adam...
Üç-beş toprak dam, kavrulan ekinler
Anızlarda çırpınan bir kesik rüzgâr
Sünepe köpekler duvar diplerinde:
– Bu yıl da evlerin içine yağacak kar...

Aynı hızla uzaklaşıyor ovanın düzünde
Bulutlar, trenler, yıldızlar...

1994

SABAHA KADAR SUSTUK

Bakır bir telin ucunda
Açan çiçeği sesinin
Ayrılığın rengiyle mahzundu.

İçimizde azalan zamanların kederi
Önümüzde bir yere gitmeyen yollar
Sabaha kadar sustuk.

Uzun sürdü bu kez güne çıkışımız.

1994

SAĞIRLAŞAN KALABALIK

En son dükkândan da silinerek çıktı.
Kimseler görmedi, çocuğun alnından
Kadının boğazına düğümlenen yılanı
Yalnızca tezgâhtar çocuk kaşlarını yıktı.

Ah ey ayrı ayrı ince ve güzel
Birlikte sağırlaşan kalabalık
Bu kaçınıcı aynadır gözlerini çevirdiğin.

1994

ÇIRPINIŞ - 2

Dönek yalnızlığım benim
Yine hangi pişmanlığın peşindesin...

1994

BİLİNENLE TÜKET ÖMRÜNÜ

Hey ay ışığı yontucusu
Ne yıldızları çoğaltabilirsin
Ne güneşi getirebilirsin geceye.
Yalnızlığı büyütürsün olsa olsa
Böyle yaprak hıştırtılarıyla
Bir de yatakları rüzgârla doldurursun.

İyisi mi sen de herkes gibi
Bilinenle tüket ömrünü...

1994

KALEBENTLER

Işıklar yandıkça çoğalıyor
Işıklar söndükçe çoğalıyor
Bir yıkıcı yalnızlık ki hüznle nemli
Aynı renge boyuyor bütün perdeleri...

Dağları anımsayan kaldı mı içinizde
Ey büyük kentlerin kalebentleri...

1994

3/ ÖMÜR HANIM'LA GÜZ KONUŞMALARI

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY
5708 SOUTH CAMPUS DRIVE
CHICAGO, ILLINOIS 60637
TEL: 773-936-5000 FAX: 773-936-5001

PROFESSOR [Name]
[Address]
[City, State, Zip]

DEAR [Name]:

[Text]

[Text]

[Text]

[Text]

[Text]

ÖMÜR HANIM'LA GÜZ KONUŞMALARI

...Ve güz geldi Ömür Hanım. Dünya aydınlık sabahlarını yitiriyor usul usul. İnsanın içini karartan bulutların seferi var göğün maviliğinde. Yağmur ha yağdı ha yağacak. İncecik bir çisenti yokluyor boşluğunu insan yüreğinin. Hüznün bütün koşulları hazır. Nedenini bilmediğim bir keder akıyor damarlarımın. Kalbimin üstünde binlerce bıçak ağzı... ve yüzüm ömrümün atlası; düzlükleri bunaltı, yükseklikleri korku, uçurumları yıkıntılarımın dolu bir engebeler atlası. Yaşamak bir can sıkıntısı mıdır Ömür Hanım?

Her şeyi iyi yanından görmeyi kim öğretti bize? Acıyı görmeyen insan, umutsuzluğu yaşamayan, iliklerine dek kederin işleyip yaralamadığı bir insan, mutluluktan umuttan sevinçten ne anlar? Göğü görmeden, denizi görmeden maviyi anlamaya benzemez mi bu? Bir güz düşünün ki Ömür Hanım, ilkyazı olmamış, yazı yaşanmamış, böyle bir güzün hüznü hüznün müdür? Başlamanın bir anlamı varsa bitişi göze almak, bitişin bir anlamı varsa başlangıcı olmak değil midir? Yaşamı düz bir çizgide tutmak tükenmektir. Yaşamak zorunda olduğumuz şunca yılı aykırı uçlar arasında gezdirip geçirmedikçe, alışkanlıkların sınırlarını aşmadıkça zaman zaman, yaşamak nasıl yenilik olur tükenmek değil de?

Yağmur yağıyor Ömür Hanım... gökten değil, yüreğimin boşluğundan ömrümün ıssız toprağına... Ve ben sonsuz bir düzlükte bir küçücük, bir silik nokta gibi eriyip gidiyorum. Seslensem kim duyar sesimi yalnızlıklar katından?

Dönelim... Dönmek yenilmektir biraz da, yarım kalmasıdır çıkışlarımızın, korkaklıktır, alışkanlıkların güvenli küflü kabuklarına sığınmaktır. Olsun, dönelim biz yine de. Bilincede olmadan üstlendiğimiz sorumluluklarımız var. Evlere dönelim, sırtımızın kamburu evlere, cıvıllığımızın görkemli korunaklarına, yalnızlığımızın kalelerine dönelim. Ölçsüz yaşamak bize göre değil Ömür Hanım. Büyürken geniş ufuklarımız olmadı bizim. Küçücük avuçlarımızla sınırlarımızı genişletmek istedikçe yaşamın binlerce engeli yığıldı önümüze. Hangi birini yenebilirdik bunca olanaksızlık içinde. Umutsuzluğu tanıdık, yenilgiyi öğrendik böylece...

Yaşama sevinci adına bir tutamağım kalmadı Ömür Hanım. Bir garip boşlukta çiviliyim günlerdir gözbebeklerimden. Sahi nedir yaşamın anlamı? Geriye dönüyorum sık sık yanıt aramak adına, yüreğimin silik izler bırakıp ağır yükler aldığı zamanın derin dehlizlerine. Bakıyorum, umut karamsarlığın, sevinç acının azıcık soluk almasından başka ne ki? Yaşamsa, gerçekte düşün umutsuz bir savaşı, her şeyi içine alan kocaman bir yanılısama... Değil mi yoksa?

Öyle büyük umutlarım olmadı benim, büyük düşlerim, özlemlerim, büyük beklentilerim olmadı. Koşullarım beni oluşturdu, ben acılarımı buldum. Herkes gibi yaşasaydım eğer, yaşamı onlar gibi görebilseydim çarşılar yeterdi avutmaya beni. Bir gömlek, bir ayakkabı, bir elbise; bir yemek lokantalarda; televizyon, halı, masa ve daha nice eşya, yeterdi yalnızlığı örtmeye, kendimi göstermeye, var olmaya, 'dar çevre yitikleri'nde önem kazanmaya...

Oysa ben bir akşamüstü oturup turuncu bir yangının eteklerine, yüreği avuçlarımda atan bir can yoldaşıyla dünyayı ve kendimi tüketmek isterdim. Öyle bir tüketmek ki sonucu yepyeni bir "ben"e ulaştırırdı beni, kederli dalgınlığımdan her döndüğümde... Bir ben ki tüm ilişkilerin perde arkasını görür de gülerdim sessizce yapay yakınlıklarına insanların. Kim kimi ne kadar anlayabilir Ömür Hanım?

Susmak yalnızlığın anadilidir Ömür Hanım, şiiridir, beni konuşmaya zorlama ne olur. Sözün sularını tükettim ben, kaynağını kuruttum. Geriye bir büyük sessizlik kaldı yüreğimde, kalabalıklar, kalabalıklar kadar büyük... Yalnızım Ömür Hanım, geceler boyu akıp giden ırmaklar gibi karanlıklar içre, öyle yitik öyle üzgün, yalnızım... Sularım toprağa sızıyor bak. Yüzümü geceler örtüyor. Binlerce taş saklanıyor içimde. Kim kimin derinliğini görebilir, hem hangi gözle?

Kendilerinin olan tek sözcük yok dillerinde, öyle çok konuşuyorlar ki... Bir söz insanın neresinden doğar dersiniz? Dilinden mi, yüreğinden mi, aklından mı? Düşlerinden mi yoksa gerçeğinden mi? Kaç kapıdan geçip yerini bulur bir başka insanda? Yerini bulur mu gerçekten? Sözü yasaklamalı Ömür Hanım yasaklamalı... Kimsenin kimseyi anlamadığı bir dünyada söz boşluğu dövmekten başka ne işe yarıyor ki? Olanağı olsa da insanların yürekleri konuşabilseydi dilleri yerine, her şey daha yalansız, daha içten olurdu. Akli silmeli diyorum insan ilişkilerinden. Yanılıyor muyum? Olsun. Yanıldığımı biliyorum ya...

Yeni bir şeyler söyle bana ne olur, yeni bir şeyler. Kurşun aktı kulaklarıma hep aynı sözleri, aynı sesleri duymaktan. Belirsizlik güzeldir, de, örneğin, kesinlik çirkin. Sessizlik sestem-hele de güncel ve kof- her zaman iyidir; düş gücü, iç zenginliği verir insana. Dünyanın usul usul ağaran o puslu sabahları ve günün turuncu tülleriyle örtünen dingin akşamları bu yüzden etkiler bizi, duygulandırır, de. Anlık izlenimler sürekli görünümünden her zaman daha güçlü, kalıcı, ömürlüdür... alışkanlıklar öldürür güzelliğimizi, bizi değişmemek çirkinleştirir, de.

Kimse düşlerine yetişemez ve kimse geçemez gerçeğini bir adım bile; bu yüzden sıkıntı verir zaman, kısa kalır, sonsuz olur, insanın küçücük ömrü karşısında. İstemenin kuralı yoktur, de, açıklaması sınırı suçu yoktur; istemek yaşamının kendiliğinden sonucudur, ne haklı ne haksız, ne yerinde ne yersiz...

Biz hepimiz dikenli tellerle sarılıyız, her ilişkide bir parçamız kalır ve bölüne bölüne biteriz, de. En büyük hünerimiz kendimize karşı olmak, aykırı yaşamaktır, acı kaynaklarımızı ellerimizle yaratarak. Kısıtlarımız duygularımızın boyunda, derinliğimiz aklımızın ölçüsündedir; ufuklarımızsa sisler içinde... O kaysız gökyüzü nasıl sığar küçücük gözlerimize, bir bardak suya, demirli bir pencereye... Nasıl gizlenir ağız dil vermez bir geceye? Ve nedir ki gizi, daraldığımız her yerde bir genişlik duygusu verir içimize. Çözemeyiz, de, bu güdük bilinç, bu sığ yürek, bu ezbere yaşayla.

Dünya bir testidir, de, Ömür Hanım, ömür bir su... Sızar iğne ucu gözeneklerinden zamanın, bir içim serinlik bir yudum mutluluk için. Bir gün ölümün balkonundan... dökülür toprağa el içi kadar bir su. Yerde birkaç damla nem, bir avuç ıslaklık... Ölümü bilerek nasıl yaşar insan, geride dünyanın kalacağını bilerek nasıl ölür; bilmek bütün acıların anasıdır, de... Sars aklımın cılız ayaklarını, kuşat beni. Değişik şeyler söyle ne olur, yeni bir şeyler söyle. Yıldım ömrümün kalıplarından. Beni duy ve anla.

Yağmur dindi Ömür Hanım. Gökyüzü masmavi gülümsemiş yine. Doğa aynı oyununu oynuyor bizimle. Umudun ucunu gösteriyor usulca, iyimserliğin ışığını süzüyor mavi atlasından. Ne aldandı! Bulutların rengi mavi-beyaz mıdır, kurşuni-külrengi mi yoksa?

Gökyüzünü öpmek isterdim Ömür Hanım, gözlerimle değil dudaklarımla. Yoruldum bulutları kirpiklerimde taşımaktan. Delilik mi dedin? Kim bilir... Belki de yerde sürünmenin bir tepkisidir bu, ya da ne bileyim bilinçsiz bir aykırı olmak duygusu. Gökyüzü de olmak isteyebilirdim değil mi? Kim ne diyebilir ki?

Kimseler görmedi Ömür Hanım, bu dünyadan ben geçtim. İçimde umudun kırk kilitli sandıkları, elimde bir avuç düş ölüsü yüreğim -içinde senin ve benim ağırlığım- benim olmayan bir garip gülümsemeye yüzümde, incelik adına, ben geçtim... Yerini bulmamış bir içtenlik, yanılmış bir saygı ve bir hüznün eğrisi olarak ilişkilerin gergefinde, ördüm ömrümün dokusunu ilmek ilmek. Beni cam kırıklarıyla anımsasın insanlar, savrulan bir yaprak hüznü ve dağınıklığı ile... Yükümü yanlış bedestanlara çözdüm.

Ezilmiş bir gül hüznü var yüreğimde. Saatlerce dayak yemiş bir sanığın çözülmesi içindeyim. Ürperiyorum. Bir atkestenesi durmadan yaprak döküyor yalnızlığın sokaklarında, örtüyor ömrümün ilkyazını. İçimde bir çocuk, yalınayak koşuyor yaşlılığa doğru, binlerce kez yenilmiş umut ölülerini çiğneyerek. Sahi yaşlılık, bir derin iç çekiş, yanılmış bir çocukluk olmasın Ömür Hanım?

Ankara, Güz / 1983

KÜL UZUN SÜRER*

* *Kül Uzun Sürer*: 1. Basım: 1996, Ümit Yayıncılık; 2. Basım: 1998; 3. Basım: 2003; 4. Basım: 2004; 5. Basım: 2008.

*“Ben sizin en eski düşünüzüm
bir daha göremeyeceğiniz düşünüz”*

ZAHRAD

BÜYÜK İSTEK

Senin bütün hayatına yetecek bir söz söylesem
Seni bu söze inandırsam, kendimi yatıştırsam,
sussam.

Sonunu görmesem de ömrümde bir şeye inanmış
olarak ölürdüm.

1995

KOCAMAN BİR ÇOCUĞU ÖPÜYORSUN

Sen bende neleri öpüyorsun bir bilsen
Herkesin perde perde çekildiği bir akşam
Siyah bir su gibi yollara akan yalnızlığı öpüyorsun.
Ağzında eriklerin aceleci tadı
Elleri bulut, gözleri ot bürümüş ekin tarlası
Bir çocuğun düşlerine inen tokadı öpüyorsun.
Yağmur her zaman gökkuşağını getirmiyor
Aralık kapılarda bekleyişin çarpıntısı
Bir kadının eksildikçe ömrüme eklenen
Uzun gecelerini, solgun gövdesini öpüyorsun.
Uzak dağ köylerine vuran ay ışığı
Kerpiçlerden saraylar kuruyor yoksulluğa
Ne suların ibrişimi ne gökyüzü ne rüzgâr
Sen bende gittikçe kararan bir halkı öpüyorsun.

Sakarya Caddesi'nde sarhoşlar
Rakıyla buğulanmış kaldırımlarına gecenin
Yüksek sesle bir şeyler çiziyorlar.
Yalnızlık her koşulda bir sığınak bulur, diyorum
Uzanıp dudagımdaki titremeyi öpüyorsun.
Örseler acıyla düştüğü yeri
Susarak büyüyen adamların sevgisi.
Ağzında pas tadıyla bir inceliği söylemek
Bir gülünç içtenliktir, gecikmiş ve ezik
Sen bende yanlış bir ömrün tortusunu öpüyorsun.
İnsanın zamana karşı biricik şansdır aşk
Onca kapı onca duvar içinde bulur aynasını.
Sen bende neleri öpüyorsun biliyor musun
Herkesin simsiyah kesildiği bir akşam
Yıldızlarla yedi renk gökyüzünü öpüyorsun.

Sen bende, gözlerinin anne ışığıyla
Bir solgunluktan doğan kocaman bir çocuğu öpüyorsun.

1995

KALBİM, UZUN MENZİLİM

Ben ona dedim ki
Suyun üç hali var
Dördüncüsü sensin.

Taşların saltanatında
Bir gönül iklimiyim
Ağzımda esensin.

Rüzgârla yaprağın aşkı
Neyse dört mevsim
Öyle süreceksin.

Eşiğinde duracağım
Yıpranmış ve kirli
Kirpiğinle sileceksin.

İnsan adım atmazsa
Gidemez ki iyiliğe
Hüznümü düzeltensin.

Benim geldiğim geçmiş
Çok açık bir yazıdır
Parmağınla okuyansın.

Zamanı saymayı
Yeniden öğreniyorum
İbresin çekisin yelkovansın.

Kalbim
Uzun menzirim benim
Yolumu karşılayansın.

Ben ona dedim ki
Bütün kuşlar tünedi
Gögümdeki tek kanatsın...

1995

UZUN AYAKLANMA

Sesin, çocuğum senin, taşlara can veren
Bir iğdeli yol, bir akasya serinliği...
Sonra o altın zaman saçlarından doğan
Gözlerinin püsenler içindeki zeytini
Kekre ırmağı aşkın parmaklarında biten.
Sonra göğüslerinin o mağrur uçurumu
O ebruli baş dönmesi gamzelerinde tüten.
Ağzın ki bir uzun ayaklanma ölüme karşı
Yürüdükçe yolları gelincik tarlasına çeviren.
Öyle kısa sürüyor ki gelişinle gidişin
Ne çekiyorsam ayaklarından çekiyorum.
Bir geçmişi sürükleyip gövdemizle kekeme
Ben kalbimi gözyaşımla yıkayarak geliyorum
Sen bir uzaklığı ölçüyorsun kirpiğinle...

1995

BİR IRMAĞI İÇMEK

O bana dedi ki
Gündüzler başkalarıyla lekeli
Ay ışığının evinde olacağım.

Birine kar yağarken öteki tüterdi
Gövdele kalbim ki
Kalabalığın ikiye böldüğü bir ülkeydi.

Üstümde binlerce kösnül göz
Gülüşüm içime göllendi yıllarca
Aynalara bile sakınarak bakardım.

Yarısı yokluksa yarısı sitemdi
Tuttum yalnızlığı seçtim
Dünyanın sonudur bilmeyene Solhan Dağı.

Sonra beş yıl şiirle aşk
Gövdemi ve gurbeti ovdum ikisiyle
Sana gelene kadar özgürlüğü öğrendim.

Kimse kâküllerimin arasına
Yerleştirmemişti ömrünü
Sende ben kendimi sevdim.

Bir ırmağı içmek deselerdi
Nasıl söyledim ağızımdaki dilini
Seni yaşamadan önce.

Cam bilyeler avuçlarımda gözlerin
Güneşe şirk ay ışığına yoldaş
Daha kolay gecelerim artık daha zor.

O bana dedi ki
İnsanın çocuklardan öğreneceği çok şey var
Düşmeyi göze almadan binilmiyor salıncağa.

1996

KAN TER İÇİNDE

Ağzın ömrüm. Ağzın öptükçe derin
Konusuyorsun, kanatlı bir karanfil dudakların.
Gözlerin iki dağ suyu güldükçe köpüklenen
İndiriyorsun kirpiğini upuzun bir güz.
Bir kapı önüneyim, girsem suç gitsem ayaz
Titriyor tüm geçmişim parmaklarının ucunda.
İstekle esrik biri, biri korkuyu emziriyor
İnip inip kalkıyor göğüslerin ufkumda.
Oturuyorum dizlerinin dibine kan ter içinde
Bu alçak dünyada ne kadar yükseksen
o kadar mutluyum.

Çocuğum benim, çocuğum benim, çocuğum
Her zaman sözden gidilmez ki sevginin ülkesine
Gövdeden söze gelerek de büyür insan
dingin bir hazla...

1995

ADINI AŞK KOYDUM

Gözleri aşkın ve ayrılığın anayurduydu. Buğusunu güzel sözlerin emdiği uzun bir günbatımıydı ağzı. Bu yüzden bir sızıydı herkesin içinde. Başını kaldıran da eğen de aynı umutsuz uzaklıkta dururdu. Gülüşü, dağılmış orduları önce toparlar, sonra yeni bir yenilgiye sürerdi. Ben, kalbim ağzıma kadar büyümüş, köküne su yürüyen ağaç yaprakları gibi kıpırdar, gülümserdim. Kocaman kentte inceliği soluyan biricik kırmızıydı. Ekinlerin arasında bir yaz serinliği gibi geçerdi, kalabalığın yaprak döken yalnızlığından. Herkesin canından çekilen bir iz bırakırdı ardında. Dünyanın bütün göçmen kuşları çatıma konardı konuşunca. Sesi dört mevsimden yapılmış bir enginlikti, insanı bir ufuktan ötekine taşıyan. İçindeki kötülüğü susturmadan kimse bakamazdı yüzüne. Yürümezdi de dünyanın bütün çiçekleri yollara dökülürdü. Yaşlıların, yanlışların ve yalnızların çocukluğuna, unutulmuş iyiliğine açılan çiy damlasından bir pencereydi. Kimse, yaşamak adına bir ayrıcalık edinmeden gelemezdi önüne. Kendini bilen herkes için yalnızlık, arkasını dönünce başlardı. Kâküllerinin gölgesi büyüyünce inerti dünyamıza akşam. O yorulunca gelirdi uykunun vakti; o uyanınca başlardı dünya telaşı.

Geceyi bölük bölük eden adamların ıssızlığa yaslanıp simsiyah bir hırsla beklediği mucizeydi. Hastalar başlarını onun yüzünden bir yastığa koyarak iyilik bulurlardı. Bir hercai ıslıktı gençlerin dilinde, sık sık kesilen. Çarpıp çıkılan kapıların ardında kalan, önünde umulandı. Yollar onunla uzar, onunla kısalırdı. Askerlerin gece nöbetlerinde çıkarıp çıkarıp baktığı resmiydi ayrılığın. Yaşlı kadınların kendilerini sevdiği mağrur ve uzak bir aynaydı. Bütün sarhoşlar bütün içkileri onun kirpiklerinden içerdi. Yağmuru sevdiren, rüzgârı güzelleştiren, bulutlara rengini veren biricik olanaktı. Yoksulluk bile acısını onunla unutturdu. İpe giden adamların ölümden önceki son soluğuydu. O olmasaydı kimse daha iyi yaşamak için ömrünü ortaya koymazdı. Cellatlar iyi olma şansını onunla bulabilirlerdi. Bütün hapislerin zulasındaki tek özgürlüktü. Memurlar ancak onunla duyardı yaşama sevincini. İnsanın gerçeğini değiştirebilen, durduğu yerde uçurum uçurum gezdiren tek baş dönmesiydi.

Hiçbir sesin hiçbir yüze derinlik katmadığı; çarşıların sünger gibi insanların ömrünü emdiği; yüksek sesle konuşmanın haklı ve önemli olmaya yettiği; “taşların bağlanıp köpeklerin serbest bırakıldığı”; yalanın iplerinin çözüldüğü; insanların, eşiklerine dayanan yıkımdan kapılarını örterek kurtulduğu; mevsimlerin bile devlet zoruyla düzene sokulduğu; annelerin çocuk yerine suç doğurduğu; yatakların mezara, evlerin hapishaneye döndüğü; herkesin gücünü, incittiği insan sayısından aldığı; gülünç olmamak için insanların sevgisini gövdesine gömdüğü, aşağılık bir kuşatma altında, bir halk kahramanı, bir uzak masal zamanı gibi onurlu, mağrur, bilge ve güzeldi. Bizim kusurumuzu, hasretlerimizi, iyiliğimizi ve kötülüğümüzü göstermek için dünyanın başımızın üstünde tuttuğu bir hayal ülkeydi, bayrağı gökkuşağı olan.

Herkesin alışverişiyle yatıştığı yerde sesiyle ayaklanırdım. Caddeler dolusu yoksulluk içinde payıma düşen hazineydi. Bildiğim bütün güzel sözleri ona söyleyerek onarırdım yalnızlığımı. Suyum akmayı öğrenmişti. İnsanların mutsuzluğu üzerine düşünmeye başlamıştım. En büyük aptallıkları bile gülerek karşılıyordum. Duyguyla tenin birbirinde nasıl eridiğini yaşayarak görmüştüm. Hiçbir yere sığmıyordum artık. Herkesin imrendiği ayrıcalığımdı benim. Durup dururken genişliyordu göğsüm. Yüzümdeki nilüferdi.

Tuttum adını aşk koydum bu aykırı dünyada...

1995

ANKARA SİSLER İÇİNDE

Beni emziren anne
Kapandı tüm yaraları çocukluğumun
İstanbul ışıklar içinde.

Ağzından doğuyor güneş
Anızların dibinde iki su yolu gözlerin
Bastırdın gövdemi göğsünün göllerine.

Çocuklar, külhanlar, solgunlar
Tutup bir dünyayı en olmaz yerinden
Kaldırıyorsun, kâküllerin ter içinde.

Topuklarından alınının burcuna
Milim milim öperek doğruluyorum
Sesin Kızılırmak gövdemin derininde.

Yürüyorsun çırılçıplak odalar tansık
Korkuya kurban verir miyim aşkı
Bilsem ki ölümüm dizlerinin dibinde.

Sırtından dönüyorum önüne
Karabulut, uçurum, baş dönmesi
Tutunarak çıkıyorum kirpiğine.

Dizlerimde taşıdığım sen miydin ben mi?
Tren değil bir yaprak bütün istasyonlarda
Dönüyorum savrula savrula kötü geçmişime.

Beni emziren anne
Sağaldı yeniden yaraları mutsuzluğun
Ankara sisler içinde...

1995

KUŞ YUVALARINI KUYU AĞIZLARINI

Göğüslerinin ucunda senin
Ay ışığından ürpertiler alan
Bir çift terli yüzük olmak isterdim
Ağzımla, gözlerimle, avuçlarımla;
Derin bir gecede, kuş yuvalarını
Kuyu ağızlarını ısıtır gibi...

İki nehir ki bacakların
Senin değil benim gövdemden kopuyor.
Kıyısında baldıran otları biten
Aşk mıdır o uzun susuzluk
Her şeyi bir uzaklığa yerleştirerek akıyor.

Tırnaklarının ucundan başlayan gurbet
Başını çevirdiğinde yüzüne vuran iyilik;
Herkesin gittikçe soğuduğu bu uzun günbatımında
Gövdede tüten o ince yaz olmak isterdim.

Aşk, sevgilim, aldıklarını değil
Verdiklerini saydığımız o gönüllü yenilgimiz
Yalnız senin içindeki keder olmak isterdim...

1996

DENİZDEN DOĞAN KIRMIZI

Suların mavi zamanıydı
Ben karıncalanmış bir sesle gelmiştim
Gövdem utangaç bir çocuktu
Kumlar gökyüzü gibi gülümsüyordu
Sen aklını sevgiye inandırmaya çalışıyordun
Gövden ikircimler içindeydi
Kendini gözlerine bıraksan iyileşecektin
İçindeki yara bile güzelleşecekti
Evler, zakkumlar, dağlar
Gün boyu emdiği güneşle
Sabaha kadar ışıyacaktı
Ben kendimi sevecektim, güvenecektim
Elini değdiği her şey
Sesinin geçtiği her yer
Bir iyilik gibi huzur verecekti
Korku çıkıp gidecekti dünyamızdan
Kimse içindeki kötülüğe bakmayacaktı
İki mavi arasında, kıpkırmızı
Bir ateş topu olacaktı aşk
Düştüğü yere ömürler bağışlayan...

Bunun için işte, yedi gün boyunca
Denize girelim diye yalvardım sana...

1995

AYRILIK NE KADAR UZAK

Balkondasın
Hemen önünde tül perdenin
Denizin ve güneşin şölenini
Tamamlıyor yüzün.
Usul bir rüzgâr çoğaltıyor saçlarını
Ürperiyorsun;
Bir hazine avcısı dilim ensende
Göğüslerinden süzülen sular
Deltalar oluşturuyor iç denizlerine.

Teri kurudu çarşafların, diyorum
Mutluluk öyle gülümser ancak
Köpük köpük dönüyorsun
Sesin zamanın ötesini gösteriyor:
– En büyük hazinesi gövdedir aşkın.
Deniz, güneş ve rüzgârdan
Bir yataktayız
Yeniden...

Kalırsa bu yaz kalacak ömrümden
Ayrılık ne kadar uzak...

1996

ACI İLİŐKI

Sevgilim,
Bu ÷lke senin gövden kadar masum olsaydı
Bir tek anne oğlunu devletten sormazdı...

1996

BÜYÜK IŞIK

Bütün perdeleri açtım da,
Oyunlarda terleyen çocuklar gibi bir güneş
Çayırardan ıslak ve geniş gökyüzü
Camlarda boncuk boncuk yağmur serinliği
Bir düğün alayı gibi evleri basan
Ot kokuları, kuş kanatları, sokak sesleri
Hiçbiri, hiçbiri silemedi
Gövdenin geceden kalan ışığını...

1996

GÖZLERİN DÜNYA

Gözlerin senin
Öyle bakar yollara umut ve yıkım
Bungun camlar ardında çırpınırken zaman

Gökten mi gövdemden mi kopuyor kıpkızıl
Aşktan ağır bir ayrılık sular da güneş
Gözlerinden iniyor Ayancık'a akşam

Kapı önlerinde yaşlı kadınlar
Bouynlarında naftalin kokan çeyiz sandıkları
Senin gözlerinle ancak bir nefes ışırlar

Kaçıncı yangınından dönüyor kim bilir
Gözlerinden almış közünü ve rüzgârını
Acısını gerçeğine sarıyor bir çocuk

Gözlerin kanatlı yılanlar, burgaçlanan su
Hiçbir kirpik duramıyor önünde
Yaşamak tadında bir zehir geçtiği yerlerde

Kalabalık çarşılarda تنها adamlar
Öyle bakar vitrinlere yoksulluk
Gözlerin bir ucundan günlerine girmeseler

Bir çift çocuk fotoğrafı dikiz aynalarında
Kar mı gözlerin mi kayboldukları boşluk
Köroğlu Beli'nde ağır kamyon şoförleri

Bozkırın ortasında binlerce küçük ırmak
Avuçlarında yıldızlar ve kimsesiz kavaklar
Senin gözlerini çoğaltmak için akarlar

Bulanık bir şarkı gücenik duruşlarında
Sakarya Caddesi'nde çıraklar
Güne değil gözlerine başlıyorlar

Ufkunda yüzün olmayan sürgünler bitmiş
Aklında gözlerin olmayan hapisler yenik
Cümle mazlumların ülkesi gözlerin

Gözlerin yağmur sonrası, rüzgârla yunmuş güneş
Gövdenden başlıyor iyilik dağıtmaya
Herkes gerçeği kadar

Gözlerin senin
Elimden tutan yaz, ömrümü onaran anne
Öyle bakar dünyaya dinginlik ve haz...

1995

AÇIKLAMA

Annemin sesi öksüz bir çocuğa benziyordu
Babam ölmüştü. Çocuklarım

gözlerimin önünde bir uzaklıktı.

Çoktan sönmüştü kalabalığın kandilleri.

Günahlarımdan oluşan bir geceydi karım
günü bitiren ve başlatan.

Göğsümdeki kederle yumuşatmaya çalışıyordum
ağzımdaki taşı.

Akıl almaz bir hızla azalıyordu her şey.

Ne şiir, ne kitaplar. Aptalca türkü söylüyordum.

Sesinden başka suçum, yüzünden başka
iyiliğim kalmamıştı.

Sana neden sığındığımı anlıyor musun?..

1996

DÜNYAYA TESLİM OLMAK

Herkesin büyük bir ustalıkla gülerek geri çekildiği bir dünyaydı. Her yeni başlangıç yeni bir pişmanlık demekti. Gittiği yerlerden yüklenip geliyordu insan yalnızlığını. Umutsuzluk öyle bir yılgınlık yaratmıştı ki herkes her söze inanır olmuştu. Çifte sürgülü kapılar aralandıkça buz gibi bir suskunluk sızıyordu eşiklerden. Herkes yaşadığı oyuğun soğukluğu ile orantılı bir kasıntı içindeydi. Eşyalar bile sahiplerinden daha sıcak, daha kişilikliydi. Gökyüzünü çarşılarda yitiren insanlar, odalarında yanan ışıklara bakarak niyet tutuyorlardı. Yıldızlar çoktan çekilmişti çatılardan. Kimse bir ayın gibi yaşamıyordu günün batışını. Kimsenin sabahla arındığı yoktu. Herkes ölçülü bir incelikle birbirine elini uzatıyor, ama kimsenin eli kimseye değmiyordu. Dokunmak nesnesiz bir duyguydu, insanın gövdesinde taşa kesilen. Küçük insanların büyük yalnızlığı doldurmuştu dünyayı.

Senin yüreğın henüz yarasızdı. Yüzün bulut görmemiş bir göldü. Halka halka sıcaklık yayılıyordu sesinden. Gün ışığı ile gözlerin arasında bir ayırım yoktu. Kaşların kaş değil gökkuşağı idi. Gülmüyordun da binlerce yaprak, yağmur eliyordu toprağa. Gövden buğular içinde bir yoldu, herkesi yitik ülkesine götüren. Kötü sözlerin kederi düşmemişti henüz üstüne. Bir gülün açarken çıkardığı sesle konuşuyordun. Sözüñ insan yüreğinden doğduğu bir mevsimdi yaşadığın. Ceviz ağaçları mı ırgalanıyordu, kirpiklerin mi yerden bulutlara kalkıyordu, şaşırp kalıyorduk. Akıl almaz bir düzlüktü alın, bir ufkunda gün batarken bir ufkundan ay doğan. Tenin herkese çocukluğunu anımsatan bir masumluktu. Bağ yaprakları arasında bir çift üzüm salkımıydı kulakların. Adımların ancak kuşların kanat vuruşuyla açıklanabilirdi. Bütün yatakların gün günden büyüyen boşluğuydun. Mutlulukla arasındaki uzaklığı sana bakarak ölçüyordu insanlar. Herkesi geçmişiyile yüzleştiren bir vicdan, bir aşk olanağıydın bu azalan insan ülkesinde.

Sonra araya zamanlar girdi, mekânlar girdi, insanlar girdi. Yaşamak, düşlerinin büyüklüğüne göre acı veriyordu insana. Yine de dünya, herkesten bir kalıba dökememişti seni. Bir gece yolculuğunda karşılaşmıştık, anımsar mısın? İkimiz de içimizdeki çocuğu dışımızdaki büyükle gizliyorduk. Ay ışığının sabaha kadar eksilmediği trenin camlarından, saatlerce bozkırın yalnızlığı akmıştı. Herkesin şarkısını göğsüne düşürdüğü gecenin geç vaktinde, baktığı camlar buğulanan iki iç çekiş olarak kalmıştık. "Gücenik güceniği saçının telinden tanır" demiştim, gözlerimi usulca indirerek suskunluğuna. Yüzünü camlardan toplayıp dönmüştün uzun yolculuğundan. Gülüşün, derin bir gölün menevişlenmesiydi. Nasıl da yakışmıştı sözüme ve geceye. Gizlice gönenmiştim. Gözlerindeki ağrıya güvenerek uzanmıştım parmaklarına. "Sözcükler çok cılız bir terazidir yüreğin yükünü tartmada" demiştin; "gücenik elbette tanır güceniği, canına yapışmış durgunluktan." Bir şeyin parçalarını bir araya getirmek ister gibi dönmüştün yeniden camlara. Gece daha mı kolaydı, daha mı zor, seçemez olmuştum. "Her duyguyu dile getirmek gerekmiyor biliyor musun? Nasıl her duyguya isim koymak gerekmiyorsa." Alnındaki bulutları öperek çekilmiştim kıyılarıma. Bunu elbette en iyi ben bilirdim; adını koyduğu her şeye yenilen ben.

Gecenin verdiğiğini sabaha teslim ederek inmiştik trenden. Senin aklında, benim gövdemde bir karıncalanma, geldiğimiz yol kadar uzun bir suskunlukla bakmıştık denize, bir imkânsızlığı ezber eder gibi. Sen yitirdiğini arıyordun, ben koruduğumu koyacak yer bulamıyordum.

1995

DEĞİRMEN TAŞI

Suların akışından denizler edinen çocuk
Bulutlara özenen, kuşları ezber eden...
Bir kuyu kapağı gibi kapandıkça üstüne
sahip oldukların
Yüreğinden başka gücün yoksa
bu "saygısız kalabalığa" karşı
Aşk da bir değirmen taşı olacaktır
çimlenen soluğunda
Acemi gövdesine dünyaları giyinen çocuk...

1996

AŞKI AYRILIKLA EMZİRE EMZİRE

Sonra tuttum uzun bir yalnızlığa çıktım
Ardımda dudaklarından keder gülleri bırakarak.
Kırpiklerin kırıla kırıla bitmişti çoktan
Yüzünse doygun bir aşkın soğukluğundaydı nicedir.
Güneşin iyimserliğini otobüs terminalleriyle silerek
Geçtim yolların ve kalabalığın inciten uzaklığından.
Ayın çırpınışı yetmiyordu gecenin büyüklüğüne
Yol kenarlarındaki evlere paylaştırdım ışığını
Ömürlerinin dışına çıkamayanlar sevinsin diye birazcık.

Herkesin her şeyi kolayca konuştuğu
Arkasını döner dönmez unuttuğu zamanlardı.
Bütün güneşler, içinde doğup içinde batan biriydim
Kekeleyen bir yaşamın hecesinden gelmiştim sana.
Öyle iyi konuşuyordun ki, öyle bilerek, bana öyle yakın
Açık denizler gibiydi sesin hiçbir sözcüğe sığmayan
Gülüşünün engininden bir baş dönmesiydim artık.
Sonra bütün söylediklerini doğruladın gövdenle
Uçsuz bucaksız çıplaklığında yaşadım dünyanın sınırlarını.

Sabahın buğusu, suyun köpüğü, ışığı yaprakların
Azalan ağzınla öğrendim her şeyin bir ömrü olduğunu.
Beni sana bırakıp seni bana ekleyerek
Gittim, aşkı ayrılıkla emzire emzire...

Senden başka kimseyi aramadım gittiğim yerlerden.

1996

AYRILIK SOLOLARI

1/Bir zamanlar dalga dalga boğulduğum
Deniz dipleri gözlerin
Bir kış akşamı kadar kimsesiz şimdi.

Ayrılık burcuna girince
Hep uzağa bakarak mı konuşur insan?..

2/Gülen kimi görsem
İçim acıyor.

Senden bana son hediye...

3/Kirliydim çok
Benim olmayan bir yığın sesle
Terinle temizlenirim demiştim.

Aysız bir gece kadar kırıcıydı
Yüzüne düşmüş kirpiklerin.

4/Şimdi çıksam
Bir meyhane ya da miting
Değil mi ki aşksız
Hepsi ayrı mutsuzluk.

5/Sevinç taşkın yaşanır da
Acı yalnız çekilir
Gözleri kırmızı çocuk
Ayrılan herkese benziyorsun.

Oğluma söylemiştim bunu
Ne ağır yükmüş doğruluğu
Bir daha yaşıyorum gövdeme gömülerek.

6/Benim sana iyilikten başka
Kötülüğüm olmaz demiştim
Anımsar mısın
Dayanmak zordur buna...

Bir bir çıkıyor söylediklerim.

7/Döviz kurları faizler arsız demeçler
Her şeyin saat saat değiştiği
Belkemiği olmayan bir zamanda
Az şey mi
Bir yıl yaşattık aşkı...

8/Penceremi sana ayarlamıştım
Sözüm senden alıyordu büyüsunü
Günü sana bölmüş geceyi seninle çarpmış
Seninle büyütmişüm ömrümü
İyiliğim de sendin kötülüğüm de.

Ben çok yoksul kalacağım, çok.

9/"Geçmiş güzel günlerin
Kederliyken anımsanmasından
Daha büyük mutsuzluk yoktur."

Kimindi söz, ne önemi var
Ben iliklerime dek donarak
Yazıyorum yeniden.

10/Deniz mevsimi düşün beni
Gecenin geç saatlerinde
Bir şeyler oku yazdıklarımından
Kiminle olursa olsun
Yolculuğa çıktığın zaman
Dizlerimi anımsa olur mu?

Bu kadarını isteyecek
Bir geçmiş bıraktım sanırım ardımda.

1996

* Geçmiş mutlu günlerin dertli iken anımsanmasından daha büyük acı yoktur.

DANTE

YANLIŞINI SEVMEK

Bizim araladığımız kapıdan girer rüzgâr
İçimizdeki çocuk çok düş kurmuş çok bunalmıştır
Yalnızlığımız kadar büyütürüz küçücük bir ışığı
İçtenlikten başka metamız yoktur dünyaya karşı
Bir ses, bir dokunuş... öder dururuz ömrümüzle
Pahasını ancak bizim bildiğimiz bir mutluluktur bu
İncelikle tarazlanıp pişmanlıkla köpüren
Çarpar durur kapıları eşikteki gövdemize
Erken bir acıyla bize yanlışımızı sevdirebilir.

Bizim araladığımız kapıdan girer rüzgâr
O da bir başka gökyüzünün sürgünüdür
Bir yandan bulut taşır köklerimize
Bir yandan yapraklarımızı döker gider...

1996

DENİZİN AYRICALIĞI

Kül uzun sürer, demiştim
Yenilgisini kutsayan bir sesle
Yalnız benim gördüğüm bir uzaklığa bakarak.
İstanbul'u insanın evi yapan
Bir yakınlıktı gövden ve sözlerin
İhlamur yapraklarından gamzeler alan
Ellerin binlerce göldü masada.

Gölgesi uzun bir yoldan gelmişim.
Polis çemberinde kaybolmuş caddeler
Yalnız kendi suretini soluyan odalar...
Ne suların aktığı yer, ne rüzgârın ülkesi
Herkes bir yerinden örtüyordu güneşi.
Sesinde denizin büyük ayrıcalığı
Sen bir başka uzaklığa bakarak konuşuyordun:
"Düşü olmayanın yenilgisi de olmaz
Yaşadığı her şey dokurken ömrünü
Pişmanlık insanın kendine kötü bir oyunu."

Gözlerin mi düşlerim mi bilmiyorum
Masmavi büyüyor bozkır geldiğimden beri...

1996

BÜTÜN BİR ÜLKEYLE

Onurumu devletin dehşetinden koruyabilmek için
sevdim seni
Yoksulluğun, dizleri üstüne yıktığı bir halkı
başımın üstünde tutabilmek
Ölüm orucundaki çocukların mumdan gövdelerine
bir gün daha ömür olabilmek için
Ağzıma kadar yükselen zifosa karşı
kalbimle arınabilmek için sevdim.

Üç bin Kürt köyünün gözleri kocaman sürgününe
bir adım dönüş olabilmek için
Canın kirpiklerinde bir göğüse gömülmek
hiçbir paranın harcı değil, demek
Gözleri camlarda paramparça çocukların
gelecek düşlerini korumak için
Aşksız yaşamasız onca kadın odalarda
gövdelerindeki son ışığı söndürmesin için sevdim.

Sevişirken binlerce başka sesle kıvranıyorsam
Sevgilim, seni bütün bir ülkeyle sevdiğim için...

1996

ÇİZİKLER

- 1/ Gülüşün gölgesi koyu olur.
- 2/ İki gözyaşı aralığı kadardır sevincin hükmü.
- 3/ Bir uçurumu yaprak yaprak dolduruyorum
Sonra bir kötü rüzgâr
Ya da ben...
- 4/ Sakınarak yaşamak...
Hangi ayrıntıyı çoğaltabilirsin
Şiddetin dışında?..
- 5/ Çarşılara baksaydın kederimi görürdün.
- 6/ En masum, en aykırı sığınağı insanın
Gülmek...
Kim saygıyla kutsayacak perdenin gerisini?..
- 7/ Her şeyi tüketiyorum yazarak
Acımı bile...
- 8/ Biri içerden yağar biri dışardan
Gözyaşıyla yağmurun ayrımı.
- 9/ Bir kara çalı gün boyu
Geceye sığmayan insan.

- 10/ Ucuzluyor çoğalan her şey
Güzelin trajedisi...
- 11/ Teninle ruhun arasındaki köprüyüm ben.
- 12/ "Her şey kötü biter
Yoksa bitmezdi"
Acıyı azaltmıyor doğruluğu.
- 13/ Elinden tutuyorum
Evler ayakta.
- 14/ Küçük adamların gözleri
Boyları kadar eriştikleri uzaklık.
- 15/ Ayrılık
Bütün okulların dağılma vakti.
- 16/ Senin uzaklığın
Benim dönüp geldiğim;
Bu kadar yalın boşluğun tanımı.
- 17/ Biraz daha yaklaşıyordum
Acı çekecekti o çocuk.
- 18/ Bir sesin derinliği
Daha sığ
Bir suskunun derinliğinden.
- 19/ Benim özgürlüğüm
Uykusuz gecelerin senin.

- 20/ İki de uçurumlar açıyor gövdede
Ağzınla topuklarının büyüsü...
- 21/ Hiçbir şey unutulmuyor
Sevinç bile...
- 22/ "Ne kadar açığım yaralanmaya"
Ne kadar benziyorsun bana.
- 23/ Sulardan yükselen bir türkü gövden
Bozkır kadar dokunaklı
Ayın altında.
- 24/ Kirpiklerini kırıyor durmadan
Nelere bakarak büyüdüyse?..
- 25/ Ne akrebi var ne yelkovanı
Bacakları arasındaki saatin.
- 26/ Çok acı çekmiş
Elini kalbine koyarak konuşuyor.
- 27/ Gözlerindeki kedere ve geceye bakarsan
Ölümü aşka çeviriyor olmalı...
- 28/ Kalbim...
Ödülüm ve cezam benim.

1996

“Bana geleni kabul ediyorum sadece, pencereme konan bir kuşu karşılar gibi. Ama biliyorum ki konuğumun kanatları vardır ve birazdan uçacaktır. Ümitsizlikten doğan bir boyun eğiş bu, hazin bir tadı var.”

H.F. Amiel

DERİN KESİK*

* *Derin Kesik*: 1. Basım: 1999, Ümit Yayıncılık; 2. Basım: 2002; 3. Basım: 2004;
4. Basım: 2008.

ACI BİLGİ

Ve aşk bizi doğuran annemizdir.

Ve şiir tek kalemizdir bizim.

Her şey bu dünyada olur.

Ve bir gün mezarlarda yalnız yatarız.

1998

DERİN KESİK

1.

Sitem de cana böyle mi batarmış
Giyindim oturdum sesini çın çın.

2.

Yazmasaydım
Borçlu ölürdüm aşka.

3.

Öyle çok güldünüz ki
Geceyi bozdunuz.
Sizin hüznünüzü de
Korumak bana düştü.

4.

Gözlerine tek nokta siyah düşmesin diye
Işıttım geceyi sabaha dek gövdemle.

5.

Bir tek ben bilirim değerini
Ağzından ağzıma akan sözlerin.

Kim neyi susarsa canımda gölleniyor.
Bu aşkı ben senden sonra da söylerim.

6.

O kadar doğru konuşuyordu ki
Hülyası kalmadı hiçbir şeyin
Kalktım yapacak bir yanlışı aradım.

7.

Hepsinin de gözü dışarda
Bu kadar özenme evlere
Yoksa neden bunca pencere...

8.

Yaşlı adam, yaşlı çocuk, yaşlı kız
Savaşın sağladığı eşitlik!

9.

Sorularının yanıtını bilseydim
Şiir yazmazdım.
Git sen de herkes kadar
Payını al güneşten.

10.

Bir halkın vicdanıyım ben
Koroya karşı en güzel şarkı.

11.

Bir sarkaçsın, dedi
Yapıp yıkan
Yapıp yıkan.

Beni anladı ve gitti.

12.

Yakın olan her şeyi sıkıcı yapan
Ey uzak zamanlar
Her yerden sızıyorsunuz.

Gidip o ihtiyara sormalı bunu
Kirpikleri ellerinden çok titreyen.

13.

Dil yarası ağır dedim, susmadın
Sesin yetmedi ki sürdürdün üstüme
Gözlerini de elimden aldın.

14.

Pınarın başı değil
Evlerinin önü değil
Bahçe bağ hiç değil.

Tam bir umutsuzluk
Bu koyu kalabalık.

15.

Memeleri sesinden daha yüksek çıkıyordu
Bir şarkıyı ustaca bitirdi bacakları.
Her şeyi kasıklarıyla dinleyen kalabalığa
Sanat üzerine uzun uzun konuştu.
İlgisi olursa büyüklerinin
Ülkesini dışarda temsil etmek istiyordu.

Ruhi Su'yu alıp yanıma acıyla geceye çıktım.

16.

Gitsem yaprak gibi titriyor

Gitmesem

Günah sayıyor sevincini.

17.

Kar geçti. Papatya geçti.

Kehribardan nergise döndü dünya.

Azala azala canımla kaldım

En uzun sensin ey beşinci mevsim.

18.

Evlerden çıkınca gittiğini sananlar

Taşıtlara binince gittiğini sananlar

Bir ülkeden bir ülkeye salıncaklar kurun

Değil mi ki önünüzde ardınızda çocukluğunuz

Bir sitem taşıdır ancak başınızı koyduğunuz.

19.

Ne zaman beni göremezsen
Arkana döndüğünde
Yalnızlığın o zaman başlayacak.

20.

Ben eşikleri seviyorum
Kırpikleri, parmak uçlarını
Dumana batmış sözleri;
İçeriye de dışarıyı da
Güzel gösteren eşikleri...

21.

Anneleri polis götürüyor.

Çocuklarını da götürmüşlerdi...

Gözlerimiz dilimizde bir kekeme köz
Bütün bir ülke
Güvenlik içinde yaşayıp gidiyoruz!..

22.

Otlara yağan yağmurları içtim
Elmaların çiçeklerini öptüm uzun uzun
Kırlangıçlar bulutlara girdi çıktı
Bir güneş sağanağı bir güneş sağanağı
Her şeye genişlik veren bir rüzgâr...

Şimdi bir türkü söylese birisi
Sesi kim bilir ne güzel kokar.

23.

Yüz felcine çevirdik su gibi gülüşleri
"Mezar arasında harman olur mu?.."

24.

Biri gelişin, dünyayı isteyen sorular
Öteki gidişin, kırılmış kirpik tufanı
İki ölümle besleniyor kalbim.

Şiirden başka bağışlayanım yok.

25.

Küçücük bir serçe kuşu
Çıkmış şakıyor ölüme karşı.
Güzel değilsiniz işte
Ağzından bir kez dünya çıkmayanlar.

26.

Şiddetin özgürlüğü
Olsa gerek bu, dedim
Bir meydan dolusu polis
İnsanları dövüyordu.

Islık gibi çevirdim
Yüzümü gökyüzüne
Güneşin üniforması yoktu.

27.

Bir cezayirmenekşesiydi ağzı
Memelerinin tomuru, kasıklarında çarpan kan
Saksısı ne kadar darsa o kadar geniş açan;
Aşkı iyilikle yoğura yoğura
On üç yıl menevişler düşürdü canıma...

Odur mezarımdan yükselecek son şiir.

28.

Balı anlamadım
Yarım bıraktım tuzun tadını
Köpüren süte su kattım.
Bilemedim, bir kirpik
Nasıl bunca uzağa düşer.

Sevmesin senden sonra
Beni kimseler...

29.

Fethi Naci'ye

Gidin o vadesiz ölüleri toplayıp getirin
Son çılgınlıklarına sararak soğumuş bedenlerini.
Ben bir cumhuriyet kuracağım, ülkesiz, sahipsiz
Şarkılarına küçücük bir iç çekişin karışmadığı.

30.

Geceyi giyinen kadın
Sokak mı ev mi
Bilsem söylemez miyim
Her yerde bir bunaltıyken.

Bize kadardır hükmü
Gittiğimiz yeniliğin.

31.

Bütün tezgâhları boşa çıkardı
Güneşe bakan adam.

Bir iğdiş şehvettir hükmün
Ey alınır satılırın saltanatı.

32.

Büyüklerin bunca uzun yaşadığı bir ülkede
Bir onur dersi midir çocukların ölümü?..

Sevgilim

Aşkın yaşını geçtiğim gün
Beni ellerinle kalabalığa göm.

33.

Ay ışığını yemenisine doldurup
Evine giriyor kadın
Bugün de uzak dolandı güneş...

Ey yalnızlığın konuşkan dili
Kimleri nerelerden getirirsin şimdi.

34.

Yaz gelir, dedim
Geçer üşümesi kalbimizin.
Bu, dünyalık acele
Batar bir gün bedenine insanın.
Bir külü üflemekten bembeyaz
-Ağzımızda bir kesik su-
Uzanınız simsiyah yataklara...

Anlatabilmek için bunu sana
Kaç güz yaşattım, kaç gözyaşı kurusu:
Bir tek pişmanlığın gülü solmaz.

35.

Annem yollara bakarak uzatıyor ömrünü
Kızlarını kendi yaşına getirdi uğraşa uğraşa.
Mezarlığı yatak odasına taşıyalı beri
Yalnız oğullarının uzaklığını büyütüyor.

Ödül müsün ceza mı ey geçmiş zamanlar
Kurtulan da mutsuz senden kurtulmayan da.

36.

Küçücük adımlarıyla büyük bir koşuya çıkmış
Var olmaktan önce görünmek istiyor.
Bir insan resmi çiziyorum önündeki kâğıda
Dili ensesinden çekilmiş, gözleri yarılmış nar
Suçu neydi diye bana soruyor.

37.

Gecesini gözyaşıyla ışıtan çocuk
Daracık bir oda benim de aydınlığım.
Kimi görürsem kalbini eliyle tutan
İki elim iki çığlık yalvarıyorum:

Güneş batarken ayrılmayın ne olur...

38.

Bu uzaklıktan sonra
Yedi rüzgâr yılı bu uzaklıktan
İki kaşının arasında durdum.
Ayrılırken su verdiğim keder
Bir gülüşlük olsun solsaydı eğer
Gecikmiş bir ölümü
Oracıkta öldürdüm.

Şükür çektiğim bu güzel acıya
Şükür kaşlarının gönül bilir eğrisine...

39.

Ölüm mü?..

Bütün ayrılıklarımı yüklenmiş bir tren
Sarı bir istasyondan alsın beni.

Ey dalgın kasabalar
Böyle ödeşelim bari
Yaşarken küçümsedim kederinizi...

40.

Hatice'ye

Kadınım benim
Tenha gezen evliyam.
Ben gittim harf harf dağıldım
Sen tamamladın cümlemi.

İyi adam olur muydum
Yazmasaydım...

Ölüm bile zor yanıtlar bunu...

41.

Su verin çocuğa
Dicle'den bu yana susuyor
Devletin ateşinde.

Ey rahat uykular
Doğan günden sizin
Ne alacağınız var...

42.

Hece hece bölerek
İnandığım her şeye güzelliğini
Kime seslendim neyi sustuysam
Seni yücelttim.

Bu yüzden azaltmadı gidişin beni.

43.

Ey tek heceli bir dille
Dünyayı dolduranlar
Nasıl duyacaksınız susanları...

Gölgeniz bir gün önünüze düşmedi
Hezaran sandalyeleri bilmezsiniz.
Geceniz yok, akarsuyunuz yok
Siz içerdeyken yağar hep yağmur.
Bahçeniz güzü olmayan bir mevsimdir
Yıldızları küçümser ışıklarınız...

Dünya nereye kadar sizi--
Bir gün aynalarınızda
Gözleri topuklarından başlayanlar...

44.

Ben hep başkalarını– –
İnceliktir en azından.
Sizin neyiniz vardı
Sevincinizden başka?..

45.

Üç yıldır sessizce çalışıyorum ölüme
Azrail gelecekse senin yüzünle gelsin.
Ben, son bir kez yüreğim ağzımda
Sen bütün acılarının hesabını görürsün.

46.

Kimseyi zorlamadım
İçtenlikten başka.
Yanlış bedestende
Yanlış akçe.
Has duyguydu
Verilen, alınan
Hak etmedim kimseden
Benim, bana
En büyük sitem.

1998 - 1999

SÛT KOKUSU

SÜT KOKUSU

Önceleri bir yeşil püsendi gözleri. Nasıl bir geceden nasıl bir sabaha çıkardı ki fiske fiske bakardı yüzümüze. Uzun saçları, harelerini örter mi, çoğaltır mı bilinmezdi. Parmakları on ayrı hayale on uzun yoldu ve kimseyi sözün eşiğinden içeri geçirmezdi. Ayva sarı tüyleri öyle bir ayla yaratmıştı ki, konuştuğça uzağına düşerdik. Soluğu sığınma duygusuydu, gövdesi binlerce yılın dokuduğu bir önlem yumağı. Siyah bir uğultunun içinden köpük gibi, kanat gibi, güneş düşmüş bir kapı aralığı gibi gelir, bembeyaz oturur, yüreğimizi ikircimli bir hevesin ilk hecesinde bırakıp, kendisinin ve bizim sustuğumuz ne varsa toplar giderdi. Garsonlar, satıcılar, ayakkabı boyacıları bile görürdü gittiğini. Bir adımı yaşama sevincinin, bir adımı ölümün mührü gibi düşerdi içimize. Hüzün, çocuk oyuncuğuydu. Kıymık kıymık kalırdık. Yaşı ne olursa olsun herkese aynı gecikme duygusunu yaşatırdı. Çocuklarımız değil de babalarımız götürürdü bizi evlerimize, bu ürperti ayininden. O gider bir odayı daraltırdı düşleriyle, biz ay ışığı ile mezarlarımızı derinleştirirdik. Bir su damlası, kızgın sarı taşlara yayılır, yayılırdı. Güz olurdu. Akşam olurdu. Dünyada bizden başka kimse kalmazdı.

Aylarca st kokusuyla yıkadı bizi. Gç yollarını yeniden çizdi haritamıza. İçimizdeki tüm vazgeişleri bir bir kaldırdı ayaĝa. Bir i çekişle hepimizi eski şarkıların sokaklarına götürdü. Tükenen arşılardan onunla lekesiz geçtik. Bizi kendimizden bile koruyan çok erken bir anneydi. Yüksek sesin şiddetini gösterdi önce, sonra acınası yalnızlıĝını. Bir baba imgesiyle bütün bir ülkeyi anlatan aĝdaş bir masalcıydı. Susanları dinlemenin erdemini, taşların nasıl soluk alıp verdiĝini, herkesin penceresine her zaman bir kuşun konacaĝını, kalabalıĝın yalnızlıktan büyük olmadığını, kaşlarını kalbimize ze ze duyurdu. İki dudaĝıyla aldı tüm korkularımızı aĝzımızdan. Gamzelerinden doĝurmuştı sanki bizi; o sustukça biz bulutlanıyorduk. Koca bir kentin birbirine girip birbirinden ıktıĝı duygusuz bir vakitte, تنها evlerin o kısık sesiyle, hepimizin tanrısını yerinden etmiştı: "Benim tanrım kimseyi yaratmamıştır; kendini bile."

Saçlarını tel tel çözüp kirpiklerimizden, bizi o güne getiren tüm deĝerlerimizi masanın üzerine döküp kalkmıştı.

Okuduklarımızda yazmayan bir gzelliĝi vardı.

Duruşumuza bir sessizlik daha eklemiştı.

Gözleri bütün bir ülke şimdi...

1999

AYNI YÜREK LEKESİ

Babam gelirdi ve akşam olurdu.

Bahçedeki akasya ağacı, gün boyu biriktirdiği kuşları, birer hayal topu olarak uzatırdı yatağımıza.

Siyah-beyaz bir fotoğraf gibi gelirdi babam.

Kamyonlar hep geceleri, hep uzaklara giderdi.

Ben o zamanlar bütün babaları susar sanırdım.

Yalnızca gaz lambasıyla konuşan bir diş gıcirtısıydı babam.

Kapılar titreyerek açılır, titreyerek kapanırdı.

Tanrıyı ve uzun konuşanları sevmezdi hiç.

Babamdan yapılmış bir korkuydu dünya.

Ben o zamanlar yalnızlığı gece sanırdım.

Ne kadar susarsa o kadar terlerdi.

Boncuk boncuk döktüğü ter, hep uzağından geçen kadınların, içinde göveren gözleri miydi?

Babam en çok kışa yakışırdı.

Bütün oyunlarımız, başkalarının evlerine bir güzellemeydi.

Annem, babamın günahları için bir namaz yumağı hâlâ...

Ey penceresi dışarıya açık, içeriye kapalı evler...
Babam neden yalnızca içince güzeldi.

Şimdi beş ayrı evde aynı yürek lekesi,
süt kokularına yayılıp duruyor.

Babam on altı yıldır ölüme saçmalığını anlatıyor.

1999

ARMAĞAN

Senin gözlerini
Dağlardaki çocuklara vereceğim;
Çayır çimen kokusu rüzgârlar dolusu
Ocaklarda tüten hayal
Yıldızlı bir pencere bozkırın yoksulluğunda
Harran'a açılan balıklı göl
Biraz anne, biraz kardeş
Çokça sevgili
Gözlerini senin, çocuklara
Sevsinler diye birazcık kendilerini...

Senin gözlerini
Çocuklara vereceğim kentlerdeki;
Onurlu ve uzak
Hilesiz ve çıplak
Bir su damlasından korunaksız
Ay ışığına ilmekler atan
Ebruli, derin
Bal kıvamında bir gizem
Biraz dost, biraz sitem
Çokça sevgili
Çocuklara, gözlerini senin
Sevsinler diye birazcık başkalarını...

Senin gözlerini
Evlerdeki çocuklara vereceğim;
Bulanık, huysuz
Kırpikleri odalarda kıvrım kıvrım yollar
Eşikle perdeler arasında
Halkalanmış acı su
Bir kısılmış bir çözümsüz rüzgâr
Biraz öfke, biraz naz
Çokça sevgili
Gözlerini senin, çocuklara
Sevsinler diye birazcık ömürlerini...

1997

GİTMEK ÇÜNKÜ GÜZELDİR

Ne yıldızlar
Ne ışıkları hayal kentlerin
Ne de bozkırda yalnızlık arması
Bir su damlası köyler..
Benim, geceler boyu
Bir aşk gibi canımda taşıyarak
Gittiğim o karanlık
Kumaşını gündüzlerin dokuduğu
O büyük hazine
uzun ayrılık
İçimdeki boşluğu dışımdaki boşlukla
Yatıştırdığım güzelliğim oldu sonunda.

Gitmek çünkü bütün zamanlarda
O ayrıcalıktır ki
Ne kadar eksikli olursa olsun
Ömrünü sevdirebilir insana...

1997

UZUN SÜRMEZ

Dıranas'ın dağından geceye atacağım kendimi
Aklımda her damlası cana değen bir deniz
Alnımda daralan vakitlerin soğuk mührü
Mil çekilmiş gözler gibi ardımda kapanan yollar
Yaşamış olmanın o büyük vazgeçışı önümde...

Ah ey boyları eşiklerinden kısa olanlar
Nerden bileceksiniz, üstünüzde yalnız kendi çatınız
Bu geniş mavilik altında, bir bildiri gibi
Ben neden sizden daha mutsuz daha çoğulum
Geçmediniz ki bir gün Dıranas'ı benim yüreğimle...

Dıranas benim ipim, bıçağım, doruğum ve uçurumum
Uzun sürmez kendimi bir gün sizden kurtarırım...

1997

BENİ DÖNECEK BÜTÜN TEKERLEKLER

Ağaçlar dursun, ben gideceğim
Ne kadar savrulursa savrulsun
Gölgesi hep dibine düşen
Rüzgârsız saçlar, akşam sokakları
Kimselerin bir yerlere gitmediği
Oyuğuna sızdığı sadece
Koltuklar dursun, ışısız uykular
Balkon demirlerinin büyüttüğü uzaklık
Şimdi hepsi birer zaman ölüsü
Duvarlara yük fotoğraflar
Yoksul pencerelerde gönül zenginlikleri
Çiçekler dursun, yapıştırma resimler gibi
İnsanı içinden yıkan
Öncesiz incelikler, sonrasız gülüşler
Ben gideceğim,
Kalbime dek soyunarak giyindiğim her şeyi...

Ah ey aynasından ırmaklar akmayanlar
Beni dönecek bütün tekerlekler
Ömrümü yollara yayarak seveceğim.

1997

ÜLKEN YOK SENİN

Herkesin iki kaşı arasında
Taşdığı dağ
Böyle açıklanır ancak
İçimdeki ağırlık...

Ah bir göl bulsam, bir deniz
Bir ikindi ovası yaz güneşlerinden
Üstüm başım sitem
Girsem ve kaybolsam...

Ey gitmek
Sesin kısık, bunalmış güzelliğin
Hangi yüreğe girersen gir
Ülken yok senin...

1997

KARTOPU DÜZE İNDİ

Herkes odasında istiyordu dünyayı
Ben sustum ufuklara bakan bir sesle
Ne akşamdı söylenenler ne sabah

Eşiklerde bir zamandı
Ve ben, ve herkes, ve odalar
Üşüdük iki duygu arasında

Ah yetinmezlik
Vardın varacağın yere
Kartopu düze indi.

Bir ölü yıkayıcı değil de nedir
Dudağına düğümlü kirpikleriyle
Dönüp dönüp anıları okşayan aşk...

Ey pişmanlık
Sütün ne kadar acı olursa olsun
Sen bizim güzel annemizsin...

1997

DARAĞACI

Onların geldiği evlerde sessizliğin değeri yoktu.
Durmadan dışarı çıkıyorlardı kuşanıp birbirlerini.
Aşkları bir örnek. Şarkıları seyirlik. Bir yalan
çanıydı gövdeleri.

Benim suskunluğum senin güzelliğinden geliyordu.
Gecikmiş ve ince. Ey yağmur sonlarının yedi rengi...
Buzu ateşe verdin. Taşları yeşerttin. Bir sürgüne
çevirdin her yeri.

Onca bulut, onca rüzgâr, onca kuşun gökyüzüne çizdiği...
Salkımsöğütlerden aldım suların o derin akışını.
Sonra güneşler battı bir susuşunla.

Kaşların çekildi, çekildi.

Ufuk çizgisi desem değil, kuyu ağzı desem değil.
İyi zamanlar bitti. Bir acı hayal gövden.

Sokaklar o eski darağacı.

Köpek seslerinin yıldız kaymasına karıştığı gecelerde
Gittim geldim, senden başka tarifi yoktu yalnızlığın.

1998

SAKLI SU

Fatma Dikmen'e saygıyla

Bütün uzaklara gittim
Hepsinin de dönüşü vardı.

Toprakla güneş arasına kısılmış bir çocuk
Yakamı hiç bırakmadı.

Gitmesem ölürdüm
Kocaman bir yalnızlığı dönüp geldiğim.

Gözyaşına batmış bir kadın
Hâlâ emzirir ezikliğini.

Yaşlandıkça keşfettiğim tek gerçek
İçimdeki çocuk ölümden çok korkuyor.

Bir susma ustasıydı babam
Ölümünden on yıl sonra acıyla sevdim.

Deniz Gezmiş için çırpınan kız
Bilmek istiyorum şimdi nasıl yaşıyorsun.

Elif elif ağlardı Zeki Müren dinlerken
Neden bir kar yağışıdır anneannem aklımda.

Bir mitingde gözlerimin dolması
Ben sosyalizmi hep sevdim.

Onurudur ömrümün Amsterdam'da gördüm
Acının nasıl iyiliğe döndüğünü.

Sebebini sen söyle ey doyumsuz ilk gençlik
Hangi kadını sevdiysem mutsuzluk verdim.

Bir tek gitmek yatıştırdı, o da bir süre
Ölüm gerçekten "asude bahar ülkesi" mi?..

1998

SUÇUMU BÜYÜTEN AYNA

Benim en uzun yolculuğum
Ayın gümüşlediği o hayal gecelerde
Gözlerinde gittiğimdi.
Sen, bir çocuğa su veren anne
Çölümü ben yarattım, biliyorum.
Şimdi kirpiklerinden bıçaklar iniyor
Ağzımda büyüttüğün gül ağacına.
Kederle çerçeveledim bütün resimlerini
-Ne çok sokak, ne çok deniz, ne çok merdiven-
Nasıl acılaştı bilsen gülüşün.
Boynumda kendi ellerim
Bir halktan sebepler bulup yaşamaya
Doğan günden çok batan güne bakıyorum.

Benim en uzun yolculuğum
Ey suçumu büyüten ayna
Senden dönüşüm oldu.

1998

SON ADIN ÖLÜM SENİN

Bir tadımlık dünya ömrümüz
Unutuluş olarak bir gün
Boşluğa eklendiğimiz...

Ey kendine uzaklardan
Zamanlar arayan
Büyük darlığı kalbimizin
Ey gitmek...
Hangi hayallerle süslenirsen süslen
Son adın ölüm senin...

İnsan yaşarken görür güzelliği
Acı bile bir dünya sevincidir sonunda
Ancak yaşayanların anısı olur...

1997

KİM ANLATIRSA EKSİK

Ölüm, her gün eşiklerden
Birlikte çıktığımız ikizi ömrümüzün
Aynı yatakta açarız dünyaya gözlerimizi
Aynı sulardan içer aynı rüzgârla üşürüz
Ağaçlarla büyür kalbimize düşen gölge
Bir hatıra boyudur hükmümüz
Toprakla bulutlar arasında
Bir çocuk sesiyle ürpeririz darala darala
Aşkın öpüştüğü her yerde birlikte varız
Aynı güneştir esen ufuklarımızdan
Sabahtan alır rengini akşamımız...

Ölüm bizim her gün
Sevinç ya da keder
Kim anlatırsa eksik
Yaşayıp öğrendiğimiz...

Kolay değil çoğalmak
Gitmeyin ne olur
Zaten şurda ne kadarız...

1997

KAR YAĞIŞI

Yalnızlığın sesinden bir resim yaptım
Kararan kalabalıklardan süzdüm ışığını.
Akşamüstüyle boyadım vazgeçen ağzını
Parmaklarını uzattım gece suları gibi ıssız
Salkımsöğütlerden bir beden çizdim usul
Hiçbir rüzgârın duruşunu bozmadığı
Bütün yağmurları topladım yapraklarına.
Sonra tüm yolcuların silindiği bir ufuk
Örttüm kâkülleriyle alnının üşümesini.
Puhu kuşlarının avazını yerleştirdim dudaklarına
Uzanıp uzanıp öptüm sonra acıyla.
Gözlerini kapalı çizdim görmesinler diye kimseyi
Madem görmeyecekler bundan sonra beni.
Astım saçlarından odamın boşluğuna...

Uzun sustum, ey durmadan konuşanlar
Geçmedi üşümem
Ben bir aşkın kar yağışından geliyorum...

1998

DÜĞÜM

Adamlar sarkık yüzleriyle derin bir geceden indiler
Tenha evlerden büyüyüp gelen bir ağrıydı duruşları.
Adamlar sabahlara dek her yıldıza bir sigara içtiler
İç geçiren bir pencere. Yaprakların ayini.

Dem çeken kaldırımlar.

Güneşin konuşmaya başladığı saatlerde, kekeme
Her kapısı yalnızlık kusan bir kente hece hece düştüler.

Gecenin kâğıdında gözyaşının mürekkebi
Herkes kendi uçurumuna bir taş atıyor.
-Şimdi binlerce ayrılık çatılarda kuşlar-
Yola değil, suya değil, göğe değil
Ah benim kirpik kirpik eşiklere gömülen annem...

Adamlar kopup ana rahminden gurbeti kurdular.

1998

ÖLÜM DE AŞK KADAR

O çocukların gözleri var ya
Bir akşam paniği, sahipsiz bir sabah
Bin kere doğdu, battı yüreğimde.
Basmane Garı'nda bir damla Munzur
Siz ayrılık sanın ayrılığınızı
Gurbetten çok öte bir yeredir.
Yakıyor yalnızlığın fitilini çın çın
Kısılmış yabancı gecelere bir hoyrat
İstiklal Caddesi'nde ve her yerde
Evinize göllenen simsiyah bir suçtur.
Gidin o tembel vicdanınızı
Yıkayın başkalarının sözleriyle
Uykunuz sizi bölük bölük edecektir.
Ölüm de aşk kadar masum olmalı
Diyen beni ne olur bir kez dinleyin:

Kimsenin dili kimseyi küçük düşürmez.
Ölümler, evinden uzağa gömülmemeli.
Gözyaşıyla yıkanmış eşiklerden
İçeriye ancak yalnızlık girer.
Küle yağın yağmurun gökkuşağı olmaz.
Bunca göçün yolu dolanı dolanı
Gelir göçürenin evinde biter.
Kadınlarını dövdüğünüz bir halktan
Ölümden sonra bile korkunuz.
Çökmüş dizleri üstüne bir ihtiyar
Şiddetin gülüşü daha büyük şiddettir.
Güçlünüz şimdi nerden bileceksiniz
Acı bir gün, acı bir gün, acı hey
O çocukların gözlerinden koyu
Geç olur, yazık, sizi de vurur...

1998

DİL BUDUR ARTIK

"Gönül Mecnun oldu Leyla bahane"
Neşet Ertuş

Sana yazdığım şiirleri
Geri alamam.
İnkârı da aşk
Değil midir aşkın.
Bir heceydi onlar
Benim kalbim için
Senin güzelliğine
Yazıldığı zamanlar.

Bu külden sonra onları
Bir küfür gibi oku
Heceleye heceleye tersinden.
Gittiğin yere yakışan
Dil budur artık
Ey insanı anısıyla yıkan
Şiirin bile kurtaramadığı
Sıradanlık...

Siyah bir yağmur.
Herkesin konuştuğu.
Bir baykuş avazı.
Göge bakan kuyu.
Gitmek. Gitmek.
Taştan ağır gül.
Gurbete düşen ay.

Şimdi adından esen üşüme...

1998

ÜÇ TÜRKÜ DENEMESİ

SENİ UZAKLARA

Seni uzaklara saldım elimle
Gün batıyor gün üstüne buz gibi
Kararıp duruyor nereye baksam
Ayrılığa düğümlenmiş söz gibi

Beni yalnızlığa batırdın gittin
Tüm güzelliğimi bitirdin gittin
Taş olup göğsüme oturdun gittin
Dört yanımdan esiyorsun güz gibi

Çıktığım yolların ucunda yoksun
Bütün kuşlar döndü içinde yoksun
Bin yıl erken ise gecinde yoksun
Ömrüme dünyayı bastım tuz gibi

1997

BEN DAĞLARIN ÇIRASIYIM

Ben dağların çirasıyım
Düzden eser yelim benim
Herkes bahçesin güzeller
Karda açar gülüm benim

Sesim bulut elim yağmur
Güneş alımda dillenir
Gölgesi ölüm dolanır
Ayrılıktır ömrüm benim

Gittiğim evler ağrısı
Geldiğim düşman uğrusu
Hayattır haresi közü
Dünya tüter külüm benim

Sesim kanat elim sudur
Gözlerim bir ince yoldur
Bir hayale taç giydirir
Ayrılıktır ömrüm benim

1997

YÜRÜ BULUTLARIN OĞLU

Yürü bulutların oğlu
Senin ülken rüzgârlardır
Sudan ateşler yakarsın
Soluğun bir mazlum halktır

Seni bize düş eyledik
Gökyüzüne eş eyledik
Her seher güneş eyledik
Yitirdi ölüm hükmünü

Yürü bu topraktan doğan
Ne dil geçer ne aşk solar
Onlar sevsin evlerini
Senin ülken dünyalardır

Gözlerin simsiyah kirpik
Eğdin önünde eğildik
Ömrümüzü senin bildik
Yitirdi ölüm hükmünü

1998

İÇİNDEKİLER

BÜTÜN MEVSİMLER GÜZ

Ömrümü Böyle Uzatıyorum	9
Akşamı Karşıyorum	10
Ayrıntılar	11
Adam Havuza Giriyor	13
Ne Bir Kapı Ne Bir Perde	14
Yalnızca Çocuk	15
Biraz Daha Derine	16
Sanayi Durağı	16
Bütün Kapılardan Geri Döndü	17
Anne Başladı Bu Kez	18
Bıçak Ağzı	19
Halk Konseri	20
Tembel ve Mecbur	21
Kumaşını Dokumuştü	22
Ömrümle Öderim	23
Ağaran Bir Suyum	24
Alyans	25
Nedir ki Bir Aşkın Doğrusu	26
Aşk Bir Kepazeliktir	27
Kanatları Terli Kumru	28
Umarsız Narcissus	29
Gökyüzü ve Dolunay	30
Ölümün Avlusunda	31
Altın Kafes	32
Ülkenin Uçurumu	33
Kimse Temizim Demesin	34
Ateşe Konan Kuşlar	36
İmrenin ve Yakınının	38
Düşüş	40
Büyüyen Taş	40
Kopuş	41
Uçurum	42
Sonuç?..	43

DİCLE ÜSTÜ AY BULANIK

1/ DİCLE ÜSTÜ AY BULANIK	
1. Dağlarda Ölse	51
2. Değirmen Taşlarında	
Buğday	52
3. Azala Azala Ölmek	54
4. İki Kadın Vurulacak	
Birazdan	54
5. Ölüm, Güz ve Kapı	55
6. Edip'e Yanıtı Bilinen Sorular	56
7. Biz Neden Başkalarını	
Sevemiyoruz?	57
8. Uzun Vadeli Yıkım	58
9. Aykırı Benzeme	58
10. Hangi Ölüme Güvenelim	59
11. Binlerce Gelincik	61
12. Bu İğdiş Gökler Altında	62
13. Kim İzin Verecek Rüzgâra	63
14. Bir Kardeş Mavi	65
15. Gökyüzü O Gün Gökyüzü	
Olacak	67

2/ OLUKLU HANÇER

Bulanık Fotoğraf	71
Üşüme	72
Ağır Bağış	72
Çırpınış - 1	73
Bulutlar Trenler Yıldızlar	74
Sabaha Kadar Sustuk	74
Sağırlaşan Kalabalık	75
Çırpınış - 2	75
Bilinenle Tüket Ömrünü	76
Kalebentler	76

3/ ÖMÜR HANIM'LA GÜZ KONUŞMALARI

Ömür Hanım'la Güz
Konuşmaları 79

KÜL UZUN SÜRER

Büyük İstek 91
Kocaman Bir Çocuğu
Öpüyorsun 92
Kalbim, Uzun Menzilem 94
Uzun Ayaklanma 96
Bir Irmağı İçmek 97
Kan Ter İçinde 99
Adını Aşk Koydum 100
Ankara Sisler İçinde 103
Kuş Yuvalarını Kuyu
Ağızlarını 105
Denizden Doğan Kırmızı 106
Ayrılık Ne Kadar Uzak 107
Acı İlişki 108
Büyük Işık 108
Gözlerin Dünya 109
Açıklama 111
Dünyaya Teslim Olmak 112
Değirmen Taşı 115
Aşkı Ayrılıkla Emzire Emzire 116
Ayrılık Soloları 118
Yanlışını Sevmek 121
Denizin Ayrıcalığı 122
Bütün Bir Ülkeyle 123
Çizikler 124

DERİN KESİK

Acı Bilgi 131
Derin Kesik 132
Süt Kokusu 147
Aynı Yürek Lekesi 149
Armağan 151

Gitmek Çünkü Güzeldir 153
Uzun Sürmez 154
Beni Dönecek Bütün
Tekerlekler 155
Ülken Yok Senin 156
Kartopu Düze İndi 157
Darağacı 158
Saklı Su 159
Suçumu Büyüten Ayna 161
Son Adın Ölüm Senin 162
Kim Anlatırsa Eksik 163
Kar Yağışı 164
Düğüm 165
Ölüm de Aşk Kadar 166
Dil Budur Artık 168
Seni Uzaklara 171
Ben Dağların Çırasayım 172
Yürü Bulutların Oğlu 173

